Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

4 päivänä lokakuuta 2024*

Sisällys

I Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . 5

A Direktiivi 2014/59/EU . . . 5

B Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus . . . 5

II Asian tausta . . . 16

A Banco Popularin taloudellinen tilanne vuosina 2016 ja 2017 . . . 16

B Kriisinratkaisumenettelyn kulku . . . 18

C Riidanalainen kriisinratkaisumääräys . . . 20

D Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeiset tosiseikat . . . 22

III Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio . . . 23

A Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa . . . 23

B Valituksenalainen tuomio . . . 24

IV Asianosaisten vaatimukset . . . 25

V Muutoksenhaku . . . 25

A Alustavat huomautukset . . . 26

B Ensimmäinen, neljäs, viides ja kuudes valitusperuste, jotka koskevat SEUT 296 artiklan ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan rikkomista, kriisinratkaisuneuvostolle kuuluvan huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä, perusoikeuskirjan 47 artiklan ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkomista sekä kontradiktorisen menettelyn periaatteen loukkaamista . . . 27

1. Viides valitusperuste . . . 27

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

a) Asianosaisten lausumat . . . 27

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 29

1) Tutkittavaksi ottaminen . . . 29

2) Asiakysymys . . . 30

2. Ensimmäinen valitusperuste . . . 35

a) Asianosaisten lausumat . . . 35

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 36

1) Tutkittavaksi ottaminen . . . 36

2) Asiakysymys . . . 37

i) Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa . . . 37

ii) Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa . . . 38

3. Neljäs valitusperuste . . . 40

a) Asianosaisten lausumat . . . 40

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 41

4. Kuudes valitusperuste . . . 42

a) Asianosaisten lausumat . . . 42

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 43

1) Tutkittavaksi ottaminen . . . 43

2) Asiakysymys . . . 43

C Seitsemäs valitusperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan sekä SEU 5 artiklan 4 kohdan rikkomista . . . 44

1. Asianosaisten lausumat . . . 44

2. Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 46

a) Tutkittavaksi ottaminen . . . 46

b) Asiakysymys . . . 47

D Toinen valitusperuste, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 ja 20 artiklan sekä direktiivin 2014/59 39 artiklan rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 artiklan rikkomista . . . 52

1. Asianosaisten lausumat 52

2. Unionin tuomioistuimen arviointi 54

a) Tutkittavaksi ottaminen 54

b) Asiakysymys 55

1) Toisen valitusperusteen ensimmäinen ja neljäs osa 55

2) Toisen valitusperusteen toinen osa 57

E Kolmas ja kahdeksas valitusperuste, jotka koskevat omaisuudensuojan ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista 58

1. Kolmas valitusperuste 58

a) Asianosaisten lausumat 58

b) Unionin tuomioistuimen arviointi 59

1) Tutkittavaksi ottaminen 59

2) Asiakysymys 60

2. Kahdeksas valitusperuste 62

a) Asianosaisten lausumat 62

b) Unionin tuomioistuimen arviointi 63

VI Oikeudenkäyntikulut 64

Muutoksenhaku – Talous- ja rahapolitiikka – Pankkiunioni – Asetus (EU) N:o 806/2014 – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisumenettely, jota sovelletaan, jos yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa – Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen antaminen – 18 artiklan 1 kohta – Edellytykset kriisinratkaisumääräyksen antamiselle – Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) velvollisuudet – Huolellisuusvelvoite – Perusteluvelvollisuus – 88 artikla – Salassapitovelvollisuus – 14 artikla – Kriisinratkaisutavoitteet – Kyseisen yhteisön liiketoiminnan myynti – Myynnin ja tarjouksen hyväksymisen edellytykset – Euroopan unionin perusoikeuskirja – 17 artikla – Osakkeenomistajien omistusoikeudet – Asetuksen N:o 806/2014 pätevyys

Asiassa C-535/22 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 9.8.2022,

Aeris Invest Sàrl, kotipaikka Luxemburg (Luxemburg), edustajinaan aluksi E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset ja M. Varela Suárez, abogados, sittemmin C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset ja M. Varela Suárez, abogados,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė ja D. Triantafyllou, avustajanaan J. Rivas Andrés, abogado, ja

Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz ja J. Rius Riu, avustajinaan F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, sekä B. Meyring ja S. Schelo, Rechtsanwälte,

vastaajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään L. Aguilera Ruiz ja M. J. Ruiz Sánchez,

Euroopan parlamentti, asiamiehinään J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani ja L. Visaggio,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään J. Haunold, H. Marcos Fraile ja A. Westerhof Löfflerová, ja

Banco Santander SA, kotipaikka Santander (Espanja), edustajinaan J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde ja D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev sekä tuomarit T. von Danwitz (esittelevä tuomari), P. G. Xuereb, A. Kumin ja I. Ziemele,

julkisasiamies: T. Ćapeta,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisen menettelyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.3.2024 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Valittaja vaatii valituksellaan kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 1.6.2022 antaman tuomion Aeris Invest v. komissio ja SRB (T-628/17, EU:T:2022:315; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen SEUT 263 artiklaan perustuvan kanteen

yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) johdon istunnossa 7.6.2017 tehdyn päätöksen SRB/EES/2017/08, joka koski Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen (jäljempänä riidanalainen kriisinratkaisumääräys) sekä Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä 7.6.2017 annetun komission päätöksen (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15) hyväksymistä, kumoamiseksi.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

A Direktiivi 2014/59/EU

2 Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 38 artiklan, jonka otsikko on ”Liiketoiminnan myynti”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitettu siirto on tehtävä kaupallisin ehdoin olosuhteet huomioon ottaen ja [Euroopan] unionin valtiontukikehyksen mukaisesti.”

3 Kyseisen direktiivin 39 artiklan, jonka otsikko on ”Liiketoiminnan myynti: menettelylliset vaatimukset”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Rajoittamatta unionin valtiontukikehyksen soveltamista soveltuvin osin on 1 kohdassa tarkoitetussa markkinoinnissa noudatettava seuraavia perusteita:

a) markkinointi tapahtuu mahdollisimman läpinäkyvästi eikä se saa olennaisesti vääristää kyseisen laitoksen niitä varoja, oikeuksia, velkoja, osakkeita tai muita omistusinstrumentteja, jotka viranomainen aikoo siirtää, ottaen huomioon olosuhteet ja erityisesti tarve säilyttää rahoitusvakaus;

b) markkinointi ei perusteettomasti suosi eikä syrji ketään mahdollista ostajaa;

– –

f) markkinoinnissa pyritään mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan sen kohteena olevien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntihinta.

Jollei ensimmäisen alakohdan b alakohdasta muuta johdu, tässä kohdassa tarkoitetut periaatteet eivät estä kriisinratkaisuviranomaista ottamasta yhteyttä yksittäisiin mahdollisiin ostajiin.

– –”

B Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus

4 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1; jäljempänä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus) johdanto-osan 24, 26, 58 ja 116 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(24) Koska ainoastaan unionin toimielimet voivat vahvistaa unionin kriisinratkaisuperiaatteet ja koska kunkin erillisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisessä voidaan käyttää harkintavaltaa, on tarpeen säätää [Euroopan unionin neuvoston] ja [Euroopan komission] asianmukaisesta osallistumisesta toimieliminä, jotka voivat käyttää täytäntöönpanovaltaa [SEUT] 291 artiklan mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston tekemiin kriisinratkaisupäätöksiin liittyvien harkinnanvaraisten näkökohtien arvioinnin olisi oltava komission vastuulla. Kun otetaan huomioon kriisinratkaisupäätösten huomattava vaikutus jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen ja unioniin sinänsä samoin kuin jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen määräysvaltaan, on tärkeää, että neuvostolle siirretään täytäntöönpanovalta, joka koskee tiettyjen kriisinratkaisua koskevien päätösten tekemistä. Sen vuoksi olisi oltava neuvoston vastuulla komission ehdotuksesta valvoa tosiasiallisesti sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto arvioi, onko kyse yleisestä edusta, sekä arvioida, onko tietyssä kriisinratkaisutoimessa käytettävä [kriisinratkaisurahaston (jäljempänä rahasto)] määrä muuttunut olennaisesti. Komissiolle olisi lisäksi siirrettävä valta antaa delegoituja säädöksiä, joissa määritellään lisäperusteet tai -ehdot, jotka kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon käyttäessään eri valtuuksiaan. Tällainen kriisinratkaisutehtävien siirtäminen ei saisi millään tavalla haitata rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toimintaa. [Euroopan pankkiviranomaisen (EPV)] olisi sen vuoksi säilytettävä asemansa ja nykyiset valtuutensa ja tehtävänsä, joten sen olisi kehitettävä ja edistettävä kaikkiin jäsenvaltioihin sovellettavan unionin lainsäädännön yhdenmukaista soveltamista sekä lähennettävä kriisinratkaisukäytäntöjä koko unionissa.

– –

(26) [Euroopan keskuspankin (EKP)] [luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) perustetussa yhteisessä valvontamekanismissa toimivana valvojana] sekä kriisinratkaisuneuvoston olisi pystyttävä arvioimaan, onko luottolaitos kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja onko perusteetonta odottaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa voidaan estää kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimilla. Jos kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kaikki kriisinratkaisun käynnistämistä koskevat perusteet täyttyvät, sen olisi hyväksyttävä kriisinratkaisumääräys. Kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä koskeva menettely, johon neuvosto ja komissio osallistuvat, vahvistaa kriisinratkaisuneuvoston tarvittavaa toiminnallista riippumattomuutta, samalla kun siinä noudatetaan toimivallan siirtoa virastoille koskevaa periaatetta Euroopan unionin tuomioistuimen – – tulkinnan mukaisesti.

– –

(58) Toimintansa jatkamiseen kykenemättömän yhteisön likvidaatio tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä saattaisi vaarantaa rahoitusvakauden, keskeyttää olennaisten palvelujen tarjonnan ja heikentää tallettajien suojaa. Tällöin kriisinratkaisuvälineiden käyttö olisi yleisen edun mukaista. Kriisinratkaisun tavoitteena olisi tämän vuoksi oltava olennaisten rahoituspalvelujen jatkuvuuden varmistaminen,

rahoitusjärjestelmän vakauden säilyttäminen, moraalikadon vähentäminen huolehtimalla siitä, että toimintansa jatkamiseen kykenemättömät yhteisöt turvautuvat julkiseen rahoitustukeen mahdollisimman vähän, sekä tallettajien suojaaminen.

– –

(116) Kriisinratkaisutoimet olisi annettava asianmukaisesti tiedoksi ja, jollei tässä asetuksessa säädetyistä harvoista poikkeuksista muuta johdu, julkistettava. Koska kriisinratkaisuneuvoston, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia, tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia. On otettava huomioon, että kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja kyseisten suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin. Kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Tieto siitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tutkivat tiettyä yhteisöä, voi olla riittävä aiheuttamaan kielteisiä vaikutuksia tähän yhteisöön. Sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta, kuten kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat sekä niiden mahdollisten arviointien tulokset.”

5 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 5 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto, samoin kuin neuvosto ja komissio, noudattavat yhtäältä EPV:n laatimia ja komission Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta 24.11.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010 (EUVL 2010, L 331, s. 12) mukaisesti hyväksymiä sitovia teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja sekä toisaalta EPV:n mainitun asetuksen mukaisesti antamia ohjeita ja suosituksia.

6 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklassa, jonka otsikko on ”Kriisinratkaisutavoitteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio sekä tarvittaessa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ottavat 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan oman toimivaltansa puitteissa huomioon kriisinratkaisutavoitteet, valitsevat kriisinratkaisuvälineet ja valitsevat kriisinratkaisuvaltuudet, joiden avulla niiden näkemyksen mukaan parhaiten voidaan saavuttaa kunkin tapauksen olosuhteiden kannalta merkitykselliset kriisinratkaisutavoitteet.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ovat seuraavat:

a) varmistaa kriittisten toimintojen jatkuvuus;

b) välttää merkittävien haitallisten vaikutusten aiheutuminen rahoitusvakaudelle, erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria;

c) suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä;

d) suojata [talletusten vakuusjärjestelmistä 16.4.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2014/49/EU [(EUVL 2014, L 173, s. 149)] soveltamisalaan kuuluvia tallettajia ja [sijoittajien korvausjärjestelmistä 3.3.1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 97/9/EY [(EYVL 1997, L 84, s. 22)] soveltamisalaan kuuluvia sijoittajia;

e) suojata asiakkaiden varoja ja omaisuutta.

Edellä mainittuihin tavoitteisiin pyrkiessään kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio ja tapauksen mukaan kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista, paitsi jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

3. Jollei tämän asetuksen säännöksistä muuta johdu, kaikki kriisinratkaisutavoitteet ovat yhtä merkittäviä ja niiden välille on luotava asianmukainen tasapaino kunkin tapauksen luonteen ja olosuhteiden mukaisesti.”

7 Kyseisen asetuksen 15 artiklan, jonka otsikkona on ”Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio ja tarvittaessa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen takaamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:

a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat;

– –”

8 Kyseisen asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kriisinratkaisumenettely”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy 6 kohdan mukaisen kriisinratkaisumääräyksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ja konserneja sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ja konserneja varten, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan, kun se arvioi johdon istunnossaan saadessaan neljännen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa;

b) ottaen huomioon ajoitus ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yhteisöön kohdistuvilla vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, tai valvontatoimella, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus tai muuntaminen 21 artiklan mukaisesti;

c) kriisinratkaisutoimi on 5 kohdan mukaisesti yleisen edun kannalta välttämätön.

EKP arvioi ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen täyttymisen kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa. Kriisinratkaisuneuvosto voi johdon istunnossaan tehdä tällaisen arvioinnin ainoastaan sen jälkeen, kun se on ensin ilmoittanut EKP:lle aikomuksestaan, ja ainoastaan, jos EKP ei tee kyseistä arviointia kolmen kalenteripäivän kuluessa tämän tiedon vastaanottamisesta. EKP antaa kriisinratkaisuneuvostolle viipymättä kaikki asiaan liittyvät tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto pyytää arviointiaan varten.

Jos EKP arvioi, että ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettu edellytys täyttyy ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai konsernin osalta, se ilmoittaa tämän arvioinnin viipymättä komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle.

Kriisinratkaisuneuvosto arvioi johdon istunnossaan tai tapauksen mukaan kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen täyttymisen tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa. EKP voi myös ilmoittaa kriisinratkaisuneuvostolle tai asianomaisille kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, että se katsoo kyseisessä alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttyvän.

2. Jos on saatu 1 kohdan mukainen ilmoitus tai jos kriisinratkaisuneuvosto aikoo tehdä arvioinnin 1 kohdan nojalla omasta aloitteestaan 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun yhteisön tai konsernin osalta, kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa arvionsa viipymättä EKP:lle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta EKP:n luottolaitoksiin liittyvien valvontatehtävien suorittamista suoraan [asetuksen N:o 1024/2013] 6 artiklan 5 kohdan b alakohdan nojalla.

– –

4. Edellä olevan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan soveltamiseksi yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se on yhdessä tai useammassa seuraavista tilanteista:

a) yhteisö rikkoo tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa rikkovan toimiluvan voimassaolon jatkamiselle asetettuja vaatimuksia siten, että EKP:n olisi perusteltua peruuttaa lupa, muun muassa koska yhteisö on kärsinyt tai todennäköisesti kärsii tappioita, jotka kuluttavat sen kaikki omat varat tai merkittävän osan niistä;

b) yhteisön varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat;

c) yhteisö ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä;

d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on tarpeen, lukuun ottamatta kuitenkaan tapauksia, joissa vakavan häiriön korjaamiseksi jäsenvaltion taloudessa ja rahoitusvakauden säilyttämiseksi poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on jossakin seuraavista muodoista – –.

– –

5. Tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohtaa sovellettaessa kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

6. Jos kaikki 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Kriisinratkaisumääräyksessä on

a) asetettava yhteisö kriisinratkaisuun;

b) määritettävä 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen, erityisesti mahdollinen velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle rajaaminen 27 artiklan 5 ja 14 kohdan mukaisesti;

c) määritettävä kriisinratkaisurahaston 76 artiklan mukainen kriisinratkaisutoimea tukeva käyttö 19 artiklan nojalla tehdyn komission päätöksen mukaisesti.

7. Kriisinratkaisuneuvosto toimittaa kriisinratkaisumääräyksen komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty.

Komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen sille, tai vastustaa kriisinratkaisumääräystä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta tapauksissa, jotka eivät kuulu tämän kohdan kolmannen alakohdan soveltamisalaan.

Komissio voi 12 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sille kriisinratkaisumääräyksen, ehdottaa neuvostolle, että se

a) vastustaa kriisinratkaisumääräystä sillä perusteella, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys ei täytä 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua yleistä etua koskevaa perustetta;

b) hyväksyy kriisinratkaisuneuvoston hyväksymässä kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetun kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen tai vastustaa sitä.

– –

8. Jos neuvosto vastustaa laitoksen asettamista kriisinratkaisuun sillä perusteella, että 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu yleistä etua koskeva peruste ei täyty, kyseinen yhteisö likvidoidaan asianmukaisesti sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

– –”

9 Asetuksen 20 artiklassa, jonka otsikkona on ”Arvostus kriisinratkaisua varten”, säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.

2. Jollei 15 kohdasta muuta johdu, arvostus on katsottava lopulliseksi, jos kaikki 1 ja 4–9 kohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.

3. Jos 1 kohdan mukainen riippumaton arvostus ei ole mahdollinen, kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen tilapäisen arvostuksen tämän artiklan 10 kohdan mukaisesti.

4. Arvostuksen tavoitteena on sellaisen 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen arvon arvioiminen, joka täyttää 16 ja 18 artiklassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

5. Arvostuksen tarkoituksena on oltava se, että

a) se tuottaa tietoa perustellun toteamuksen tekemiseksi siitä, täyttyvätkö kriisinratkaisun edellytykset tai pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen edellytykset;

b) se tuottaa tietoa, jos kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, perustellun päätöksen tekemiseksi 2 artiklassa tarkoitettua yhteisöä koskevan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta;

c) se tuottaa tietoa kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi omistusinstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuudesta sekä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen laajuudesta;

d) se tuottaa tietoa velkakirjojen arvon alaskirjausta käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi alentamiskelpoisten velkojen alaskirjauksen tai muuntamisen laajuudesta;

e) se tuottaa tietoa omaisuudenhoitoyhtiötä tai varojen erottelua käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä perustellun päätöksen tekemiseksi kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle taikka tapauksen mukaan omistusinstrumenttien omistajille maksettavan vastikkeen arvosta;

f) se tuottaa tietoa liiketoimintaa myytäessä perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä auttaa kriisinratkaisuneuvostoa saamaan oikean käsityksen siitä, mitkä ovat 24 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot;

g) se kaikissa tapauksissa varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon sovellettaessa kriisinratkaisuvälineitä tai käytettäessä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

6. Unionin valtiontukikehyksen soveltamista rajoittamatta arvostuksen on soveltuvin osin perustuttava varovaisiin oletuksiin, mukaan lukien maksukyvyttömyysaste ja tappioiden laajuus. Arvostuksessa ei saa olettaa mitään mahdollista 2 artiklassa tarkoitetulle yhteisölle tulevaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea, keskuspankin hätärahoituksena antamaa maksuvalmiusapua taikka keskuspankin antamaa maksuvalmiusapua – –

– –

10. Jos kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia tai jos sovelletaan 3 kohtaa, on tehtävä tilapäinen arvostus. Tilapäisen arvostuksen on oltava 4 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen ja, siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista, 1, 7 ja 9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun tilapäiseen arvostukseen on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten sekä asianmukaiset perustelut.

11. Arvostus, joka ei ole kaikkien 1 ja 4–9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen, on katsottava tilapäiseksi, kunnes 1 kohdassa tarkoitettu riippumaton henkilö on tehnyt arvostuksen, jossa on noudatettu täysin kaikkia kyseisissä kohdissa säädettyjä vaatimuksia. Tämä jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on tehtävä niin pian kuin se on käytännössä mahdollista. Se voidaan tehdä erillään 16, 17 ja 18 kohdassa tarkoitetusta arvostuksesta, tai sama riippumaton henkilö voi tehdä kummatkin arvostukset samanaikaisesti siten, että arvostukset kuitenkin ovat toisistaan erilliset.

Jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tarkoituksena on

a) varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon kyseisen yhteisön kirjanpidossa;

b) tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi velkojien saamisten palauttamiseksi tai maksetun vastikkeen arvon lisäämiseksi tämän artiklan 12 kohdan mukaisesti.

12. Jos jälkikäteen suoritettavassa lopullisessa arvostuksessa 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen nettoarvo arvioidaan korkeammaksi kuin tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen

a) käyttää valtuuksiaan lisätä niiden velkojien tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä;

b) ohjeistaa omaisuudenhoitoyhtiötä tai erillistä varainhoitoyhtiötä suorittamaan uuden vastikemaksun varojen, oikeuksien tai velkojen osalta kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien osalta kyseisten instrumenttien omistajille.

13. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, 10 ja 11 kohdan mukaisesti tehty tilapäinen arvostus on kriisinratkaisuneuvostolle pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista, myös ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia ottamaan toimintansa jatkamiseen kykenemätön laitos määräysvaltaansa, tai päättää käyttää kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

– –

15. Arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä. Itse arvostukseen ei voida hakea muutosta erikseen, mutta siihen voidaan hakea muutosta yhdessä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen kanssa.

16. Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 1 kohdassa tarkoitettu riippumaton henkilö tekee arvostuksen mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen tai -toimien toteuttamisen jälkeen. Kyseinen arvostus on tehtävä erillään 1–15 kohdan mukaisesti tehtävästä arvostuksesta.

– –”

10 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 21 artiklan, jonka otsikko on ”Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvosto käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan silloin, kun se arvioi johdon istunnossaan saatuaan toisen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että yksi tai useampi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) edellä 16 ja 18 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisun edellytysten on todettu täyttyneen ennen kuin mitään kriisinratkaisutoimea on toteutettu;

– –”

11 Asetuksen 22 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kriisinratkaisuvälineitä koskevat yleiset periaatteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos kriisinratkaisuneuvosto päättää soveltaa kriisinratkaisuvälinettä 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai konserniin tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai konserniin ja jos kriisinratkaisutoimi johtaisi velkojille lankeaviin tappioihin tai velkojien saamisten muuntamiseen, kriisinratkaisuneuvosto ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 21 artiklan mukaisesti välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhtä aikaa sen kanssa.

2. Edellä 18 kohdan 6 kohdan b alakohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuvälineet ovat seuraavat:

a) liiketoiminnan myynti;

b) omaisuudenhoitoyhtiön käyttö;

c) varojen erottelu;

d) velkakirjojen arvon alaskirjaus.

– –

4. Kriisinratkaisuvälineitä on sovellettava 14 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi 15 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisun periaatteiden mukaisesti. Niitä voidaan soveltaa joko yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä, lukuun ottamatta kuitenkaan varojen erottelua, jota voidaan soveltaa ainoastaan toisen kriisinratkaisuvälineen kanssa.

– –”

12 Asetuksen 24 artiklassa, jonka otsikko on ”Liiketoiminnan myynti”, säädetään seuraavaa:

”1. Liiketoiminnan myynti muodostuu kriisinratkaisumääräyksessä seuraavien siirtämisestä ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseen laskemat omistusinstrumentit; tai

b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

2. Kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetaan liiketoiminnan myynnin osalta seuraavat:

– –

b) kaupalliset ehdot, joissa on otettu huomioon olosuhteet ja kriisinratkaisuprosessissa aiheutuneet kustannukset ja menot ja joiden mukaisesti kansallinen kriisinratkaisuviranomainen suorittaa siirron [direktiivin 2014/59] 38 artiklan 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti;

– –

d) järjestelyt, joilla kansallinen kriisinratkaisuviranomainen markkinoi kyseistä yhteisöä tai kyseisiä instrumentteja, varoja, oikeuksia ja velkoja [direktiivin 2014/59] 39 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti;

e) se, heikentävätkö kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen noudattamat markkinointivaatimukset todennäköisesti tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista.

3. Kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa liiketoiminnan myynnin noudattamatta 2 kohdan e alakohdassa säädettyjä markkinointivaatimuksia, jos se katsoo, että kyseisten vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista, ja erityisesti, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) se katsoo, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa aiheutuu merkittävä uhka rahoitusvakaudelle tai että se pahentaa tätä uhkaa; ja

b) se katsoo, että näiden vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää liiketoiminnan myynnin tuloksellisuutta pyrittäessä poistamaan mainittu uhka tai saavuttamaan 14 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite.”

13 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 29 artiklassa säädetään, miten kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ja kriisinratkaisuneuvosto panevat täytäntöön kyseisen asetuksen nojalla tehdyt päätökset, ja sen 5 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto julkaisee omalla virallisella verkkosivustollaan joko jäljennöksen kriisinratkaisumääräyksestä tai ilmoituksen, jossa esitetään tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset ja erityisesti vähittäisasiakkaisiin kohdistuvat vaikutukset.

14 Mainitun asetuksen 34 artiklan, jonka otsikko on ”Tietopyynnöt”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Suorittaakseen tämän asetuksen mukaiset tehtävänsä kriisinratkaisuneuvosto voi kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten välityksellä tai suoraan, sen jälkeen kun se on ilmoittanut asiasta niille, ja hyödyntäen täysimääräisesti kaikkea EKP:n tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten käytettävissä olevaa tietoa pyytää seuraavia oikeushenkilöitä tai luonnollisia henkilöitä toimittamaan kaikki tiedot, jotka tarvitaan kriisinratkaisuneuvostolle tällä asetuksella annettujen tehtävien suorittamiseen:

a) 2 artiklassa tarkoitetut yhteisöt;

b) 2 artiklassa tarkoitettujen yhteisöjen työntekijät;

c) kolmannet osapuolet, joille 2 artiklassa tarkoitetut yhteisöt ovat ulkoistaneet tehtäviä tai toimintoja.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja henkilöiden on toimitettava kyseisen kohdan nojalla pyydetyt tiedot. Salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset eivät vapauta näitä yhteisöjä ja henkilöitä tietojen toimittamista koskevasta velvollisuudesta. Pyydettyjen tietojen toimittamista ei katsota salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten rikkomiseksi.”

15 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 76 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi kriisinratkaisumääräyksen puitteissa käyttää kriisinratkaisurahastoa siinä määrin kuin se on tarpeen kriisinratkaisuvälineiden tehokkaan soveltamisen varmistamiseksi korvausten maksamiseksi osakkeenomistajille tai velkojille, jos niille todetaan mainitun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan mukaisen arvostuksen perusteella aiheutuneen suuremmat tappiot kuin niille mainitun asetuksen 20 artiklan 16 kohdan mukaisen arvostuksen mukaan olisi aiheutunut tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

16 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan, jonka otsikko on ”Salassapitovelvollisuus ja tietojenvaihto”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, varapuheenjohtajan, 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, henkilöstön ja kriisinratkaisutehtäviä hoitavan osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa vaihdetun tai niiden lähettämän henkilöstön on noudatettava [SEUT] 339 artiklassa ja asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistettuja salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia vielä tehtäviensä päättymisen jälkeenkin. Henkilöt eivät saa etenkään luovuttaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työnkuvaa tai toimivaltaiselta viranomaiselta tai kriisinratkaisuviranomaiselta heidän tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä yhteydessä, paitsi tiedot antaneen viranomaisen taikka yhteisön nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla tai kun kyse on tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta tai tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa 2 artiklassa tarkoitettuja yhteisöjä.

Salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa toiselle julkiselle tai yksityiselle yhteisölle, paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten.

Kyseisiä vaatimuksia sovelletaan myös mahdollisiin ostajiin, joihin on otettu yhteyttä yhteisön kriisinratkaisun valmistelemiseksi 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti.”

17 Asetuksen 90 artiklassa, jonka otsikkona on ”Oikeus tutustua asiakirjoihin”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvoston hallussa oleviin asiakirjoihin sovelletaan [Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1049/2001 (EYVL 2001, L 145, s. 43)].

– –

4. Kriisinratkaisuneuvoston päätösten kohteena olevilla henkilöillä on oikeus tutustua kriisinratkaisuneuvoston asiakirja-aineistoon sillä edellytyksellä, että muiden henkilöiden oikeutetut edut otetaan huomioon kyseisten henkilöiden liikesalaisuuksien suojelemisessa. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ei ulotu luottamuksellisiin tietoihin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäisiin valmisteluasiakirjoihin.”

II Asian tausta

18 Banco Popular Español SA (jäljempänä Banco Popular) oli Espanjaan sijoittautunut luottolaitos, joka oli EKP:n suorassa vakavaraisuusvalvonnassa.

19 Aéris Invest Sàrl on Luxemburgin oikeuden mukaan perustettu oikeushenkilö, ja se oli Banco Popularin osakkeenomistaja.

A Banco Popularin taloudellinen tilanne vuosina 2016 ja 2017

20 Banco Popularin taloudellisen tilanteen kehittymiseen vuosina 2016 ja 2017 liittyvät tosiseikat, jotka esitettiin valituksenalaisen tuomion 26–46 kohdassa, voidaan tiivistää seuraavasti.

21 Vuonna 2016 Banco Popular korotti pääomaansa yhteensä 2,5 miljardilla eurolla.

22 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 5.12.2016 hyväksyttiin Banco Popular -konsernia koskeva kriisinratkaisusuunnitelma (jäljempänä vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma). Vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa ensisijainen kriisinratkaisuväline oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 27 artiklassa säädetty sisäinen bail-in-väline eli velkakirjojen arvon alaskirjaus.

23 Banco Popular julkaisi 3.2.2017 vuoden 2016 vuosikertomuksensa, jossa se ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä uuden ylimmän johtajan nimittämisestä.

24 DBRS Ratings Limited (DBRS) (josta tuli DBRS Morningstar) alensi 10.2.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja muutti näkymät negatiivisiksi, koska Banco Popularin pääomatilanne oli heikentynyt tämän tuomion 23 kohdassa mainitussa vuosikertomuksessa ennakoitua suuremman nettotappion vuoksi ja koska Banco Popular pyrki vähentämään järjestämättömien saamistensa edelleen suurta määrää.

25 Banco Popular ilmoitti 3.4.2017 sisäisten tarkastusten tuloksista, joiden mukaan vuoden 2016 vuosikertomukseen saattoi olla tarpeen tehdä oikaisuja. Nämä oikaisut tehtiin Banco Popularin vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksessa.

26 Tämän ilmoituksen jälkeen DBRS Morningstar alensi 6.4.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja säilytti negatiiviset näkymät. Myös Standard & Poor's laski 7.4. ja Moody's Investors service (jäljempänä Moody's) laski 21.4.2017 Banco Popularin luottoluokituksen negatiiviseksi.

27 Banco Popularin hallituksen puheenjohtaja ilmoitti 10.4.2017 Banco Popularin yhtiökokouksessa, että pankki harkitsee joko pääomankorotusta tai yritysjärjestelyä konsernin rahoitusasemaa kuvaavien oman pääoman ja järjestämättömien saamisten määrän perusteella. Banco Popularin pääjohtaja vaihdettiin alle vuosi virkaanastumisen jälkeen.

28 Huhtikuussa 2017 Banco Popular aloitti yksityisen myyntimenettelyn, jonka tavoitteena oli saattaa loppuun sen myynti vahvalle kilpailijalle ja siten palauttaa sen rahoitusasema. Tarjouksen esittämisen määräajaksi Banco Popularin ostamisesta kiinnostuneille mahdollisille ostajille asetettiin 10.6.2017.

29 Banco Popular esitteli 5.5.2017 vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksensa, jossa se ilmoitti 137 miljoonan euron tappioista.

30 Banco Popularin maksuvalmiusvaatimus (Liquidity Coverage Requirement, LCR) alitti 12.5.2017 luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin kynnysarvon.

31 Banco Santander S.A. ilmoitti 16.5.2017 päivätyllä kirjeellä Banco Popularille, ettei se voinut tehdä sitovaa tarjousta yksityisessä myyntimenettelyssä.

32 Banco Popular tiedotti 16.5.2017 Comisión nacional del mercado de valoresille (kansallinen arvopaperimarkkinoiden valvontaviranomainen, Espanja) merkityksellistä tosiseikkaa koskevassa ilmoituksessa, että mahdolliset ostajat olivat ilmaisseet kiinnostuksensa yksityistä myyntimenettelyä kohtaan, mutta mitään sitovia tarjouksia ei ollut saatu.

33 Luottoluokituslaitos Fitch Ratings Ltd alensi 19.5.2017 Banco Popularin pitkän aikavälin luokitusta.

34 Kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja Elke König antoi 23.5.2017 Bloomberg TV:lle haastattelun, jossa häneltä kysyttiin muun muassa Banco Popularin tilanteesta.

35 Toukokuun 2017 aikana lukuisissa lehtiartikkeleissa kerrottiin Banco Popularin vaikeuksista.

36 Kesäkuun 2017 ensimmäisinä päivinä Banco Popular joutui talletuspaon kohteeksi.

37 Banco Popular esitti 5.6.2017 aamulla Banco de Españalle (Espanjan keskuspankki) ensimmäisen hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevan pyynnön, jota seurasi iltapäivällä toinen pyyntö, jolla pyydettyä määrää nostettiin merkittävien kassavirtaliikkeiden vuoksi. Espanjan keskuspankin pyynnön perusteella ja sen jälkeen, kun EKP oli samana päivänä arvioinut hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin pyyntöä, EKP:n neuvosto ei vastustanut Banco Popularille 8.6.2017 saakka hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Banco Popular vastaanotti osan tästä hätärahoituksena annettavasta maksuvalmiusavusta, minkä jälkeen Espanjan keskuspankki ilmoitti, ettei se pystynyt myöntämään Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

B Kriisinratkaisumenettelyn kulku

38 Unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen tuomion 47–67 kohdassa kriisinratkaisumenettelyn toteuttamiseen liittyvät tosiseikat, jotka voidaan tiivistää seuraavasti.

39 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 23.5.2017 tilintarkastusyhteisö Deloittelle (jäljempänä Deloitte) tehtäväksi riippumattomana asiantuntijana esittää Banco Popularin arvostus yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan mukaisesti.

40 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 24.5.2017 Banco Popularilta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 34 artiklan nojalla tietoja, joita se tarvitsi arvostuksen suorittamiseksi. Lisäksi se pyysi 2.6.2017 Banco Popularia toimittamaan tietoja yksityisestä myyntimenettelystä sekä antamaan pääsyn turvalliseen virtuaaliseen tietohuoneeseen, jonka viimeksi mainittu oli perustanut kyseisen menettelyn yhteydessä.

41 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 3.6.2017 Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria -rahastolle (pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja; jäljempänä FROB) osoitetun päätöksen SRB/EES/2017/06, joka koski Banco Popularin markkinointia. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi näin ollen sen, että FROB aloitti välittömästi Banco Popularin myyntimenettelyn, ja ilmoitti FROB:lle direktiivin 2014/59 39 artiklan mukaiset markkinointivaatimukset. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti muun muassa, että FROB ottaa yhteyttä niihin viiteen potentiaaliseen ostajaan, joita pyydettiin tekemään tarjous yksityisessä myyntimenettelyssä.

42 Viidestä potentiaalisesta ostajasta kaksi päätti olla osallistumatta myyntimenettelyyn ja yhden EKP sulki pois vakavaraisuusvalvontaan liittyvistä syistä.

43 Kaksi potentiaalista ostajaa, jotka olivat päättäneet osallistua myyntimenettelyyn – Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA – allekirjoittivat 4.6.2017 salassapitosopimuksen, ja 5.6.2017 niille myönnettiin pääsy virtuaaliseen tietohuoneeseen.

44 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti ensimmäisen arvostuksen (jäljempänä ensimmäinen arvostus), jonka tarkoituksena oli tarjota tiedot sen määrittämiseksi, täyttyvätkö kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

45 EKP suoritti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

46 Valituksenalaisen tuomion 61 kohdasta ilmenee, että EKP katsoi tämän arvioinnin jälkeen, ottaen huomioon Banco Popularin taloudellisen tilanteen kehittymisen vuosina 2016 ja 2017, sellaisena kuin se on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 21–37 kohdassa, ja erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä, että oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP katsoi, että Banco Popular oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan mukaisesti kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

47 Samana päivänä Banco Popular ilmoitti EKP:lle, että sen hallitus oli tullut siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

48 Valituksenalaisen tuomion 63–67 kohdassa esitetyt myyntimenettelyä koskevat tosiseikat voidaan esittää seuraavasti.

49 FROB ilmoitti tietoja myyntimenettelystä 6.6.2017 päivätyllä kirjeellä, jossa tarjousten jättämisen määräajaksi asetettiin keskiyö 6.6.2017.

50 Samana päivänä Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, toinen Banco Popularin kahdesta potentiaalisesta ostajasta, ilmoitti FROB:lle, ettei se aikonut tehdä tarjousta.

51 Deloitte toimitti kriisinratkaisuneuvostolle 6.6.2017 myös toisen arvostuksen (jäljempänä toinen arvostus), joka laadittiin yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Toisen arvostuksen tarkoituksena oli määrittää Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, antaa arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä esittää tiedot, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot. Kyseisessä arvostuksessa Banco Popularin taloudelliseksi arvoksi arvioitiin parhaassa skenaariossa 1,3 miljardia euroa, huonoimmassa –8,2 miljardia euroa ja edustavimmaksi arvioksi –2 miljardia euroa.

52 Banco Santander teki 7.6.2017 sitovan tarjouksen.

53 FROB ilmoitti 7.6.2017 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander oli jättänyt tarjouksen 7.6. kello 3.12 ja että sen Banco Popularin osakkeiden myynnistä tarjoama hinta oli yksi euro. FROB totesi, että sen johtokomitea oli valinnut Banco Santanderin tarjouskilpailun voittajaksi kilpailuun perustuvassa Banco Popularin myyntimenettelyssä ja päättänyt ehdottaa kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander nimetään ostajaksi Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista koskevassa kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä.

C Riidanalainen kriisinratkaisumääräys

54 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 7.6.2017 yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen nojalla Banco Popularia koskevan riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen.

55 Kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 19 ja 21–25 perustelukappaleessa, 26 perustelukappaleen c alakohdassa ja 36 ja 46 perustelukappaleessa seuraavaa:

– kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.12.2016 kriisinratkaisusuunnitelman, jossa määritettiin kriisinratkaisustrategia ja yksilöitiin suositeltavaksi katsottu kriisinratkaisuväline (19, 21 ja 22 perustelukappale)

– EKP:n arvio siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, osoitti, että Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt merkittävästi lokakuusta 2016 lähtien, mikä johtui kaikilla asiakassegmenteillä tehdyistä talletusnostoista; tästä seurasi, ettei pankilla ollut riittäviä vaihtoehtoja likviditeettitilanteensa palauttamiseksi vakaalle tasolle, jotta se olisi voinut suorittaa vastuunsa eräpäivään mennessä (johdanto-osan 23 perustelukappale)

– useat seikat johtivat Banco Popularin likviditeettitilanteen nopeaan heikkenemiseen, nimittäin

  – helmikuussa 2017 Banco Popular oli ilmoittanut 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä nimittänyt uuden ylimmän johtajan

  – DBRS Morningstar oli alentanut Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017

  – Banco Popular oli antanut 3.4.2017 tapauskohtaisen julkisen lausuman, jossa se tiedotti sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla saattoi olla merkittävä vaikutus sen tilinpäätökseen, ja vahvistanut pääjohtajansa vaihtumisen alle vuoden kestäneen toimikauden jälkeen

  – Standard & Poor's oli laskenut Banco Popularin luottoluokitusta 7.4. ja Moody's 21.4.2017

  – Banco Popular oli jäänyt 12.5.2017 alle maksuvalmiusvaatimuksen 80 prosentin kynnysarvon eikä ollut kyennyt sen jälkeen saavuttamaan lakisääteisiä kynnysarvoja

  – Banco Popularin taloudellisia tuloksia koskeva jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä ja väitetty välitön konkurssi- tai maksukyvyttömyysriski olivat lisänneet talletusten nostoja, ja

– DBRS Morningstar ja Moody's olivat 6.6.2017 alentaneet Banco Popularin luottoluokitusta (johdanto-osan 24 perustelukappale)

– edellä mainitut olosuhteet olivat johtaneet huomattaviin talletusnostoihin (johdanto-osan 25 perustelukappale)

– EKP:n suostumuksen jälkeen Banco Popularille oli 5.6.2017 annettu ensimmäinen erä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, mutta Espanjan keskuspankki ei ollut kyennyt myöntämään sille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää (johdanto-osan 26 perustelukappaleen c kohta)

– Banco Popularin hallitus oli 6.6.2017 ilmoittanut EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa (johdanto-osan 36 perustelukappale), ja

– vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa suunniteltu kriisinratkaisuväline ei soveltunut kriisinratkaisuajankohtana vallinneisiin olosuhteisiin (johdanto-osan 46 perustelukappale).

56 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 1 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto päätti asettaa Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyyn kriisinratkaisuajankohdasta alkaen sillä perusteella, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät.

57 Tältä osin riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 2–4 artiklasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi, ettei ollut olemassa muita toimenpiteitä, joilla voitaisiin estää Banco Popularin kaatuminen kohtuullisessa ajassa, ja lopuksi, että kriisinratkaisutoimi Banco Popularin liiketoiminnan myynnin muodossa oli tarpeen pankin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi ja rahoitusvakauteen erityisesti Espanjassa kohdistuvien merkittävien kielteisten vaikutusten välttämiseksi.

58 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto päätti riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 5 artiklan 1 kohdassa seuraavaa:

”Banco Populariin sovellettava kriisinratkaisuväline on [yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen] 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti, jossa osakkeet siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen suoritetaan välittömästi ennen liiketoiminnan myynnin toteuttamista.”

59 Kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklassa täsmennetään kyseistä alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä koskevat edellytykset. Kriisinratkaisuneuvosto päätti siten sen 6.1 artiklassa

– ensinnäkin tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johti Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen

– tämän jälkeen muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja riidanalaista kriisinratkaisumääräystä koskevan päätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimitystä ”uudet osakkeet I”

– tämän jälkeen tehdä ”uusien osakkeiden I” nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautui, mikä johti kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen

– lopuksi muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimitystä ”uudet osakkeet II”.

60 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 3 kohdassa määrätään, että alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostukseen, jota tukevat FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

61 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 5 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, että se käytti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklan 1 kohdan a alakohdassa sille annettua toimivaltaa liiketoiminnan myynnin osalta ja että se määräsi, että ”uudet osakkeet II” siirretään Banco Santanderille vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta. Siinä täsmennettiin, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

62 Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että ”uusien osakkeiden II” siirto olisi toteutettava ostajan 7.6.2017 tekemän sitovan tarjouksen perusteella ja että FROB:n olisi toteutettava se.

63 Riidanalainen kriisinratkaisumääräys toimitettiin komission hyväksyttäväksi 7.6.2017.

64 Komissio antoi samana päivänä päätöksen 2017/1246, jolla se hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen ja ilmoitti päätöksestä kriisinratkaisuneuvostolle. Kuten päätöksen johdanto-osan neljännestä perustelukappaleesta ilmenee,

”komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta [yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen] 18 artiklan 5 kohdan mukaisesti”.

65 Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti 7.6.2017 myös FROB:lle riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä ja julkaisi verkkosivustollaan ilmoituksen, joka koski kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä ja siihen liitettyä asiakirjaa, jossa esitettiin yhteenveto kriisinratkaisutoimen vaikutuksista.

66 Samana päivänä FROB hyväksyi myös kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 29 artiklan mukaisesti.

D Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeiset tosiseikat

67 Sen määrittämiseksi, olisiko osakkeenomistajien ja velkojien kohtelu ollut parempaa, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, Deloitte toimitti 14.6.2018 kriisinratkaisuneuvostolle yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 20 artiklan 16–18 kohdassa tarkoitetun erilaista kohtelua koskevan arvostuksen. Deloitte lähetti 31.7.2018 kriisinratkaisuneuvostolle tätä kertomusta koskevan lisäyksen, jossa korjattiin joitakin muotovirheitä.

68 Kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 11.7.2017 verkkosivuillaan ei-luottamuksellisen version riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä. Kyseisessä versiossa kriisinratkaisuneuvosto on muun muassa jättänyt pois tiettyjä Banco Popularin likviditeettikriisiä koskevia tietoja, jotka sisältyvät sen johdanto-osan 23–26 perustelukappaleeseen, sekä riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 3 ja 4 kohdan osia, jotka koskevat alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttöä.

69 EKP julkaisi heinäkuussa 2017 verkkosivuillaan ei-luottamuksellisen version arvioinnistaan, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa.

70 Kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 2.2. ja 31.10.2018 riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä vähemmän muokatut, ei-luottamukselliset versiot, joissa tietyt tämän tuomion 68 kohdassa tarkoitetut aiemmin peitetyt tiedot olivat näkyvissä lukuun ottamatta tiettyjä määrällisesti ilmaistuja seikkoja. Tässä yhteydessä se julkaisi myös ei-luottamukselliset versiot ensimmäisestä ja toisesta arvostuksesta.

III Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

71 Kantaja nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.9.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista.

A Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa

72 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 15.11.2017 kirjaamoon saapuneella asiakirjalla unionin yleistä tuomioistuinta työjärjestyksen 92 artiklan 3 kohdan nojalla määräämään asian selvittämistoimista, jotka koskivat tiettyjen kyseisen pyynnön liitteessä tarkoitettujen asiakirjojen esittämistä. Unionin yleinen tuomioistuin päätti 30.11.2017 tekemällään päätöksellä olla hyväksymättä tätä asian selvittämistoimien määräämistä koskevaa pyyntöä menettelyn tässä vaiheessa.

73 Banco Santander, neuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Euroopan parlamentti pyysivät 6.11. ja 30.11.2017 sekä 5.12. ja 13.12.2017 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jätetyillä asiakirjoilla saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijoina tukeakseen komission ja kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia. Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi nämä väliintulohakemukset 6.8.2018 ja 12.4.2019 tekemillään päätöksillä.

74 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 16.2.2018 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisten prosessinjohtotoimien yhteydessä kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan viimeisimmän ei-luottamuksellisen version riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä ja ei-luottamuksellisen version sen verkkosivustolla julkaistusta toisesta arvostuksesta. Kriisinratkaisuneuvosto toimitti kyseiset asiakirjat asetetussa määräajassa.

75 Kantaja esitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.1.2020 toimittamallaan kirjeellä uuden kanneperusteen työjärjestyksen 84 artiklan nojalla. Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta, parlamentti, neuvosto ja Banco Santander toimittivat huomautuksensa asetetuissa määräajoissa.

76 Kantaja pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 2.10.2020 toimittamallaan kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta, parlamentti, neuvosto ja Banco Santander toimittivat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

77 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 16.3.2021 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena komissiota ja kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan useita asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 30.3. ja 20.4.2021 päivätyillä kirjeillä, että pyydetyt asiakirjat olivat kokonaan tai osittain luottamuksellisia ja että ne voitaisiin toimittaa, jos unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi asian selvittämistoimen.

78 Unionin yleinen tuomioistuin määräsi 12.5.2021 antamallaan määräyksellä kriisinratkaisuneuvoston Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan ensimmäisen kohdan sekä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan perusteella esittämään riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen täydelliset versiot, toisen arvostuksen, EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa sekä täydellisen version ja ei-luottamuksellisen version Banco Popularin 6.6.2017 EKP:lle lähettämästä kirjeestä, mukaan lukien sen liite, ja EKP:n 18.5.2017 Banco Popularille lähettämän kirjeen.

79 Unionin yleinen tuomioistuin poisti 9.6.2021 antamallaan määräyksellä asiakirja-aineistosta kriisinratkaisuneuvoston 12.5.2021 antaman määräyksen mukaisesti toimittamien asiakirjojen luottamukselliset versiot ja toimitti kantajalle, Espanjan kuningaskunnalle, parlamentille, neuvostolle ja Banco Santanderille Banco Popularin EKP:lle osoittaman 6.6.2017 päivätyn kirjeen ilman sen liitettä.

B Valituksenalainen tuomio

80 Kantaja esitti kanteensa tueksi kymmenen kanneperustetta.

81 Ensimmäinen kanneperuste koski SEUT 15 ja SEUT 296 artiklassa sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 42 ja 47 artiklassa vahvistetun perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ja niissä vahvistettujen puolustautumisoikeuksien loukkaamista. Toinen kanneperuste koski nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteen loukkaamista ja yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 88 artiklan rikkomista. Kolmas kanneperuste koski lainvastaisuusväitettä siltä osin kuin yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 21 ja 24 artiklalla loukataan toimivallan siirtoa koskevia periaatteita. Neljäs kanneperuste koski lainvastaisuusväitettä siltä osin kuin yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 15 ja 22 artiklalla loukataan perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistettua omistusoikeutta ja SEU 5 artiklan 4 kohdassa määriteltyä suhteellisuusperiaatetta. Viides kanneperuste koski lainvastaisuusväitettä siltä osin kuin yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 18 ja 20 artiklalla loukataan perusoikeuskirjan 17 ja 41 artiklassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi. Kuudes kanneperuste koski perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetun omistusoikeuden loukkaamista ja SEU 5 artiklan 4 kohdan rikkomista. Seitsemännen kanneperusteen mukaan perusoikeuskirjan 17 ja 41 artiklassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi oli loukattu. Kahdeksas kanneperuste koski yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 18 artiklan rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 artiklan rikkomista. Yhdeksäs kanneperuste koski kyseisen asetuksen 14 ja 20 artiklan

rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 artiklan rikkomista. Kymmenes kanneperuste koski kyseisen asetuksen 14 artiklan rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 artiklan rikkomista.

82 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla kanteen kokonaisuudessaan.

83 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisellä tuomiolla myös prosessinjohtotoimia ja asian selvittämistoimia koskevat kantajan pyynnöt.

IV Asianosaisten vaatimukset

84 Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– hyväksyy sen unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämät vaatimukset, jotka koskevat riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista sekä sen toteamista SEUT 277 artiklan mukaisesti, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklaa ei sovelleta, ja

– velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.

85 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, parlamentti, neuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

86 Siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin hyväksyy valituksen ja päättää Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan mukaisesti itse ratkaista kumoamiskanteen, Banco Santander pyytää unionin tuomioistuinta SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaisesti rajoittamaan annettavan tuomionsa soveltamisalaa pysyttämällä Banco Popularin Banco Santanderille myynnin vaikutukset. Neuvosto pyytää unionin tuomioistuinta tässä tilanteessa toteamaan, ettei ole mitään syytä kyseenalaistaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15, 18, 20, 21, 22 ja 24 artiklan laillisuutta.

V Muutoksenhaku

87 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi kahdeksaan valitusperusteeseen, jotka koskevat

– yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan rikkomista sekä huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 rikkomista (ensimmäinen valitusperuste)

– yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 ja 20 artiklan rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 artiklan rikkomista (toinen valitusperuste)

– huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä, perusoikeuskirjan 17 ja 47 artiklan ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan rikkomista (kolmas valitusperuste)

– perusoikeuskirjan 47 artiklan ja SEUT 296 artiklan mukaisten puolustautumisoikeuksien loukkaamista (neljäs valitusperuste)

– SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisten puolustautumisoikeuksien loukkaamista riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen luottamuksellisuuden osalta (viides valitusperuste)

– perusoikeuskirjan 47 artiklan ja ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklan rikkomista, koska unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan vaatimuksen asiakirjojen esittämisestä (kuudes valitusperuste)

– perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan rikkomista siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklan lainvastaisuutta koskevan kanneperusteen (seitsemäs valitusperuste), ja

– perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan sekä SEU 5 artiklan 4 kohdan rikkomista (kahdeksas valitusperuste).

A Alustavat huomautukset

88 Aluksi on todettava, että valittaja vaatii nyt esillä olevan valituksen taustalla olevassa kanteessa sekä riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen että päätöksen 2017/1246 kumoamista.

89 Vaikka unionin tuomioistuin on jo todennut 18.6.2024 antamassaan tuomiossa komissio v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, 102 ja 103 kohta), että riidanalainen kriisinratkaisumääräys ei ole SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi, minkä vuoksi kyseinen kanne on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee kyseistä kriisinratkaisumääräystä, päätös 2017/1246, jolla komissio hyväksyi kyseisen määräyksen, on puolestaan luonteeltaan toimi, joka voi olla kumoamiskanteen kohteena SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla.

90 Näin ollen unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että päätöksen 2017/1246 kaltaisesta komission päätöksestä nostetun kumoamiskanteen yhteydessä kyseessä olevat luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voivat vedota komission hyväksymän ja hyväksynnän kautta sitovia oikeusvaikutuksia saavan kriisinratkaisumääräyksen lainvastaisuuteen, mikä on omiaan takaamaan niille riittävän oikeussuojan. Lisäksi komission katsotaan tällaisella hyväksymisellä yhtyvän määräykseen sisältyviin seikkoihin ja perusteluihin, joten sen on tarvittaessa vastattava niistä unionin tuomioistuimissa (tuomio 18.6.2024, komissio v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

91 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen laillisuutta koskevia kanneperusteita on siis tarkasteltava näissä puitteissa.

B Ensimmäinen, neljäs, viides ja kuudes valitusperuste, jotka koskevat SEUT 296 artiklan ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan rikkomista, kriisinratkaisuneuvostolle kuuluvan huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä, perusoikeuskirjan 47 artiklan ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkomista sekä kontradiktorisen menettelyn periaatteen loukkaamista

92 Ensimmäisessä, neljännessä, viidennessä ja kuudennessa valitusperusteessaan, jotka on aiheellista tutkia ensin, valittaja väittää, että oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin (viides valitusperuste) edellytti, että valittajalla oli oikeus saada tutustua erityisesti riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja ensimmäisen ja toisen arvostuksen täydellisiin versioihin, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perustelut olivat puutteelliset ja ristiriitaiset, koska niistä ja ensimmäisestä ja toisesta arvostuksesta oli jätetty pois tietoja (ensimmäinen ja neljäs valitusperuste), ja että näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt prosessinjohtotoimin määrätä, että nämä asiakirjat ja täydentävät asiakirjat on esitettävä kokonaisuudessaan (kuudes valitusperuste).

1. Viides valitusperuste

93 Viidennessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti SEUT 296 artiklaa ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 354–402 kohdassa, että riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen ja toiseen arvostukseen sisältyvät luottamukselliset tiedot eivät olleet välttämättömiä valittajan tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden käyttämiseksi. Tämä valitusperuste jakautuu neljään osaan.

a) Asianosaisten lausumat

94 Viidennen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 356–359 kohdassa, sillä oli SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan nojalla oikeus saada tiedoksi riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen täydellinen versio, vaikka sitä ei ollut osoitettu valittajalle.

95 Tältä osin se huomauttaa, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan nojalla sen olisi pitänyt saada riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen koko teksti kanteen nostamista varten. Lisäksi se huomauttaa, että oikeus saada tietää päätöksen perustelut ei koske ainoastaan niitä, joille kyseinen päätös on osoitettu, vaan myös kolmansia osapuolia, joita päätös koskee. Tässä tilanteessa on niin, että jos päätöstä ei ole julkaistu tai annettu tiedoksi ja jos näiden henkilöiden tehtävänä on pyytää päätöksen teksti kokonaisuudessaan, kanneaika voi alkaa kulua vasta siitä hetkestä, kun heillä on tarkat tiedot kyseisen säädöksen sisällöstä ja perusteluista, jotta he voivat tosiasiallisesti käyttää kanneoikeuttaan. Valittaja pyysi kuitenkin vuoden 2017 aikana nimenomaisesti saada tutustua riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen kokonaisuudessaan.

96 Viidennen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi SEUT 296 artiklaa ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 381 ja 388 kohdassa, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen muokatun version julkaiseminen oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan mukaista.

97 Valittaja ei nimittäin voinut saada tietää kriisinratkaisun tavoitteita eikä päästä käsiksi ensimmäiseen arvostukseen riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen alun perin julkaistun version perusteella. Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen nykyinenkään versio ei anna kantajalle mahdollisuutta saada tietää kaikkia näitä tavoitteita eikä ymmärtää Banco Popularin likviditeettikriisin laajuutta, syitä, joiden vuoksi hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua ei voitu myöntää, eikä niitä syitä, joiden vuoksi se katsoi alaskirjausvaltuuksiaan käyttäessään perustelluksi määrittää Banco Popularin taloudelliseksi arvoksi –8,2 miljardia euroa.

98 Valittajan mukaan tätä arviota vahvistaa se, että unionin yleinen tuomioistuin määräsi 16.2.2018 kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan täydellisemmän version näistä asiakirjoista, ja se, että valituksenalainen tuomio perustuu valittajan mukaan pääosin tietoihin, jotka annettiin käyttöön vuonna 2018. Lisäksi toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 389–393 kohdassa, ajan kuluminen riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen antamisesta ei vaikuttanut millään tavoin kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunnan päätöksiin, joilla myöhemmin myönnettiin oikeus tutustua näihin asiakirjoihin.

99 Viidennen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi SEUT 296 artiklaa ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 394 ja 395 kohdassa, että puolustautumisoikeuksia ei ollut loukattu, koska valittaja oli voinut nostaa kanteen ja esittää huomautuksia kriisinratkaisumääräyksen uusista versioista. Valittajan mukaan pelkkä kanteen nostamisen mahdollisuus ei kuitenkaan tarkoita sitä, että puolustautumisoikeuksia on voitu käyttää tehokkaasti. Se katsoo, että tätä varten henkilöillä, joita päätös koskee, on oltava oikeus vaatia päätöksen teksti kokonaisuudessaan kumoamiskanteen nostamista varten. Jos kaikki tiedot eivät ole käytettävissä, on mahdotonta muotoilla ja kehittää täysimääräisesti asianmukaisia oikeussuojakeinoja. Lisäksi olisi hyvin vaikeaa esittää uusia kanneperusteita kannekirjelmän jättämisen jälkeen, varsinkin kun nyt esillä olevassa asiassa unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon sen ensimmäisessä oikeusasteessa antamassa vastauksessa esittämää kahta uutta kanneperustetta tai jätti ne tutkimatta valituksenalaisen tuomion 701–704 ja 710–713 kohdassa.

100 Toiseksi valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisen tuomion 396 ja 397 kohdassa virheellisesti, että perustelujen puuttuminen voitiin korjata jälkikäteen, koska luottamukselliset tiedot olivat alun perin sisältyneet kriisinratkaisumääräykseen ja ensimmäiseen ja toiseen arvostukseen, vaikkei niitä ollutkaan toimitettu kantajalle.

101 Viidennen valitusperusteen neljännessä osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi SEUT 296 artiklaa ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa, koska se katsoi valituksenalaisen tuomion 723 kohdassa mainitussa, 9.6.2021 antamassaan määräyksessä, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja arvioinnin, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, teksti ei ollut kokonaisuudessaan merkityksellinen kanteen ratkaisemisen kannalta. Tältä osin valittaja huomauttaa, että asiakirjoihin tutustumista koskevan pyynnön tarkoituksena on esittää uusia perusteluja tai jopa uusia perusteita.

102 Lisäksi näiden asiakirjojen täydelliset versiot ovat sen mukaan laajalti paitsi kriisinratkaisuneuvoston ja komission, myös unionin yleisen tuomioistuimen tiedossa, ja niillä on tästä syystä väistämättä jonkinlainen vaikutus niiden käsitykseen esitetyistä argumenteista. Valituksenalaisen tuomion 278 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin nojautui näin ollen Banco

Popularin EKP:lle 6.6.2017 lähettämän kirjeen liitteeseen, vaikka kyseistä asiakirjaa ei ollut toimitettu valittajalle. Näissä olosuhteissa mainittujen asiakirjojen toimittamatta jättäminen on valittajan mukaan vastoin kontradiktorisen menettelyn periaatetta.

103 Komissio ja Banco Santander väittävät, että viides valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska valittaja ainoastaan kertaa tai toistaa sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämänsä perusteet ja perustelut. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että tämän valitusperusteen kolmatta osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittajan sen tueksi esittämät väitteet, joiden mukaan sen olisi pitänyt saada kaikki tiedot kanteen nostamiseksi, on esitetty ensimmäisen kerran valitusvaiheessa.

104 Asiakysymyksen osalta komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander väittävät, että viides valitusperuste on perusteeton.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi

1) Tutkittavaksi ottaminen

105 Ensinnäkin komission ja Banco Santanderin esittämästä oikeudenkäyntiväitteestä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta sekä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklan 2 kohdasta seuraa, että valituksessa on valituksen tai asianomaisen valitusperusteen tutkimatta jättämisen uhalla ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Näiden määräysten mukaista perusteluvelvollisuutta ei täytä valitus, joka sellaisia perusteluita sisältämättä, joiden tarkoituksena olisi erityisesti määrittää valituksenalaiseen tuomioon väitetysti sisältyvä oikeudellinen virhe, tyydytään vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta kyseinen tuomioistuin on nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen. Tällaisella valituksella pyritään tosiasiassa ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan (tuomio 11.1.2024, Planistat Europe ja Charlot v. komissio, C-363/22 P, EU:C:2024:20, 40 ja 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

106 Jos valittaja kuitenkin riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemän unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Valitusmenettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa (tuomio 12.9.2006, Reynolds Tobacco ym. v. komissio, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 51 kohta ja tuomio 9.7.2020, Haswani v. neuvosto, C-241/19 P, EU:C:2020:545, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

107 Viidennellä valitusperusteella pyritään nyt käsiteltävässä asiassa lähinnä kyseenalaistamaan unionin yleisen tuomioistuimen kanta useisiin sen käsiteltäväksi ensimmäisessä oikeusasteessa saatettuihin oikeuskysymyksiin muun muassa siltä osin kuin kyse on toimielimille SEUT 296 artiklan nojalla kuuluvasta perusteluvelvollisuudesta ja perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatusta oikeudesta tehokkaaseen oikeussuojaan. Lisäksi siltä osin kuin tämä valitusperuste sisältää täsmällisiä viittauksia arvostelun kohteena oleviin valituksenalaisen tuomion kohtiin ja perusteluihin, joihin siinä tukeudutaan, sitä ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

108 Siltä osin kuin valittaja arvostelee viidennen valitusperusteen toisessa osassa valituksenalaisen tuomion 389–393 kohtaa sillä perusteella, että kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunta otti 28.11.2017 ja 19.6.2018 tekemissään päätöksissä – vastauksena valittajan pyyntöihin saada tutustua asiakirjoihin – tiettyjen tietojen luottamuksellisuutta arvioidessaan huomioon riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen kuluneen ajan, se ei kuitenkaan väittänyt eikä varsinkaan näyttänyt toteen, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut todistusaineiston huomioon vääristyneellä tavalla katsoessaan valituksenalaisen tuomion 392 kohdassa, että koska näistä päätöksistä yksi on tehty yli kuusi kuukautta ja toinen vuosi riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen, sen antamisen jälkeen kulunut aika saattoi vaikuttaa arviointiin, jonka kriisinratkaisuneuvoston valituslautakunta teki niiden edellytysten täyttymisestä, joista tietojen luottamuksellisuus riippui.

109 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdasta ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymysten osalta ja että ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on siis toimivaltainen määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston ja arvioimaan sitä ja todistusaineistoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty tosiseikasto ja todistusaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen valitusasioissa harjoittaman valvonnan piiriin (tuomio 25.1.2022, komissio v. European Food ym., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 71 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

110 Näin ollen viidennen valitusperusteen toinen osa on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä riitautetaan valituksenalaisen tuomion 389–393 kohta.

111 Siltä osin kuin lopuksi on kyse tämän valitusperusteen kolmannesta osasta, kriisinratkaisuneuvosto väittää virheellisesti, että valittaja on esittänyt valituksessaan ensimmäisen kerran, että sen on saatava kaikki tiedot voidakseen käyttää kanneoikeuttaan. Valittajan unionin yleisessä tuomioistuimessa nostamasta kanteesta ilmenee, että sen jälkeen, kun kriisinratkaisuneuvosto oli kieltäytynyt antamasta näitä tietoja, valittaja pyysi unionin yleistä tuomioistuinta määräämään muun muassa riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja ensimmäisen arvostuksen täydellisen version esittämisestä, jotta voitaisiin tehokkaasti tarkistaa erityisesti niiden edellytysten täyttyminen, joita kriisinratkaisutoimen hyväksymisen osalta sovelletaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 ja 20 artiklan nojalla.

2) Asiakysymys

112 Viidennen valitusperusteensa neljässä osassa valittaja väittää, että SEUT 296 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan nojalla sille oli myönnettävä oikeus saada tutustua riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja alustavien arvostusten täydellisiin versioihin, mukaan lukien näihin asiakirjoihin sisältyvät luottamukselliset tiedot. Kyseenalaistamatta sinänsä riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perustelujen riittävyyttä valittaja arvostelee sitä, että tietyt kyseisen kriisinratkaisumääräyksen alkuperäiseen versioon sisältyneet perustelut ja tiedot jätettiin alun perin pois internetissä julkaistusta versiosta ja että ne julkistettiin osittain vasta kanteen nostamisen jälkeen.

113 Tältä osin on aluksi muistutettava, että perusteluvelvollisuus on olennainen menettelymääräys, joka on erotettava perustelujen paikkansapitävyydestä, joka koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta (tuomio 18.1.2024, Jenkinson v. neuvosto ym., C-46/22 P, EU:C:2024:50, 130 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

114 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että vaikka SEUT 296 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät toteutettujen toimenpiteiden syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden, perusteluvelvollisuus määräytyy kuitenkin kyseisen toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on tehty. Perusteluissa ei tältä osin tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, ovatko perustelut riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt sekä erityisesti se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen (ks. vastaavasti tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 ja 87 kohta ja tuomio 29.9.2022, ABLV Bank v. SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 193 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

115 Lisäksi unionin tuomioistuin on jo todennut, että päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa päätös on tehtävä. Laatiessaan päätöstä unionin toimielimet eivät siis ole kuitenkaan missään tapauksessa velvollisia ottamaan kantaa selvästi toissijaisiin seikkoihin tai ennakoimaan mahdollisia vastalauseita (ks. vastaavasti tuomio 10.7. 2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.11.2012, Éditions Odile Jacob v. komissio, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48 kohta).

116 Perusoikeuskirjan 47 artiklasta on todettava, että kyseisessä artiklassa taatun tuomioistuinvalvonnan tehokkuuden edellytyksenä on, että asianomaisen on voitava saada tieto häntä koskevan päätöksen perusteluista joko suoraan päätöksestä itsestään tai ilmoituksella asianomaisen pyynnöstä, millä ei puututa toimivaltaisen tuomioistuimen oikeuteen vaatia kyseessä olevaa viranomaista ilmoittamaan ne, jotta asianomainen voi puolustaa oikeuksiaan parhain mahdollisin edellytyksin ja päättää kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko asian saattaminen toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi tarkoituksenmukaista, ja jotta viimeksi mainittu kykenee täysimääräisesti harjoittamaan kyseessä olevaan päätökseen kohdistuvaa laillisuusvalvontaa (tuomio 4.6.2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 24.11. 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, 43 kohta).

117 Erityisesti perustelujen ilmoittamisesta muille henkilöille kuin niille, joille toimi on osoitettu, on muistutettava, että unionin tuomioistuin on jo todennut, että unionin toimielimillä, elimillä ja laitoksilla on lähtökohtaisesti unionin yleisen oikeusperiaatteen muodostavan liikesalaisuuksien suojaa koskevan periaatteen nojalla, joka on konkreettisesti vahvistettu muun muassa SEUT 339 artiklassa, velvollisuus olla ilmaisematta yksityisen toimijan kilpailijoille tämän toimittamia luottamuksellisia tietoja (tuomio 15.7.2021, komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

118 Varmistaakseen näiden velvollisuuksien noudattamisen unionin tuomioistuin on katsonut useilla unionin oikeuden aloilla, että yksityisten toimijoiden suhteellisen aseman arviointiin perustuvan, yksityiselle vastaisen toimen perusteluja voidaan jossain määrin rajoittaa liikesalaisuuden piiriin kuuluvien näitä toimijoita koskevien tietojen suojaamiseksi. Liikesalaisuuksien kunnioittamista koskeva velvollisuus ei kuitenkaan voi poistaa perusteluvelvollisuuden olennaista sisältöä. Vaikka tällainen toimi voi olla liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevan velvollisuuden kannalta riittävän perusteltu sisältämättä muun muassa kaikkia lukuja, joihin päättely perustuu, perusteluista on näin ollen käytävä selkeästi ja yksiselitteisesti ilmi päättely ja noudatetut

menetelmät (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111 kohta; tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48 kohta ja tuomio 15.7.2021, komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, 110, 111 ja 120 kohta).

119 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetulla asetuksella käyttöön otetussa järjestelmässä SEUT 339 artiklassa määrättyjen salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten noudattamisesta määrätään muun muassa kyseisen asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, jonka mukaan näiden vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa toiselle julkiselle tai yksityiselle yhteisölle, paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten. Lisäksi kyseisen asetuksen 90 artiklan 4 kohdassa säädetään, että henkilöillä, joita kriisinratkaisuneuvoston päätökset koskevat, on oikeus tutustua kriisinratkaisuneuvoston asiakirja-aineistoon, jollei muiden henkilöiden oikeutetusta edusta liikesalaisuuksiensa suojaamiseksi muuta johdu, ja siinä todetaan nimenomaisesti, että oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ei ulotu luottamuksellisiin tietoihin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäisiin valmisteluasiakirjoihin.

120 Tämän valitusperusteen ensimmäisestä, toisesta ja kolmannesta osasta, joita on tarkasteltava yhdessä, on todettava, että edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti valituksenalaisen tuomion 357 kohdassa, että koska riidanalaista kriisinratkaisumääräystä ei ollut osoitettu valittajalle vaan FROB:lle, valittajalla ei missään tapauksessa ollut oikeutta saada kyseistä määräystä kokonaisuudessaan tiedoksi.

121 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 381 kohdassa, ettei valittaja ollut esittänyt kanteessaan mitään konkreettisia perusteluja osoittaakseen, että riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä peitettyjen tietojen määritteleminen luottamuksellisiksi oli vastoin avoimuusperiaatetta. Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisen tuomion 388 kohdassa oikeudellista virhettä tekemättä, että tuomion 117 ja 118 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä sovelletaan analogisesti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisuneuvoston hallussa oleviin luottamuksellisiin tietoihin. Kyseisen oikeuskäytännön mukaan kolmannella osapuolella, jota tällainen määräys koskee, ei kuitenkaan aina ole oikeutta saada täydellistä versiota.

122 Toisin kuin valittaja väittää viidennen valitusperusteen ensimmäisessä osassa, se, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa, ”paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten”, ei estä tätä tulkintaa.

123 Tätä varausta, jossa tasapainotetaan yhtäältä SEUT 339 artiklasta ja toisaalta SEUT 296 artiklasta ja perusoikeuskirjan 47 artiklasta johtuvat vaatimukset, on tulkittava tämän tuomion 117 ja 118 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa. Näin ollen on katsottava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, jossa ei velvoiteta ilmaisemaan liikesalaisuuden piiriin kuuluvia tietoja ja erityisesti kaikkia kyseisessä määräyksessä mainittuja numerotietoja, edellytettiin, että kriisinratkaisuneuvosto ilmaisee perusteluissa selkeästi ja yksiselitteisesti tämän päättelyn ja käyttämänsä menetelmän, mikä vahvistetaan kyseisen asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleessa.

124 Kyseisestä perustelukappaleesta ilmenee, että ”kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja kyseisten suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin”, joten ”sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta”.

125 Lisäksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, edellytetyn luottamuksellisuuden avulla ei ole tarkoitus suojata pelkästään niiden yritysten, joita asia suoraan koskee, erityisiä intressejä, vaan myös varmistaa, että kriisinratkaisuneuvosto voi tehokkaasti suorittaa sille kyseisessä asetuksessa määritellyt tehtävänsä. Tätä varten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 34 artiklan 1 ja 2 kohdassa annetaan kriisinratkaisuneuvostolle muun muassa valtuudet pyytää luottolaitoksilta kaikki tiedot, jotka tarvitaan sen tehtävien suorittamiseen, ilman, että salassapitovelvollisuus vapauttaa kyseiset laitokset tietojen toimittamista koskevasta velvollisuudesta. Jos ei olisi luottamusta siihen, että toimitetut luottamukselliset tiedot lähtökohtaisesti pysyvät luottamuksellisina, näiden tehtävien suorittamiseksi tarvittavien tietojen toimiva vaihto voisi vaarantua (ks. analogisesti rahoitusvälineiden markkinoista annetun direktiivin 2004/39/EY osalta tuomio 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, 31–33 kohta).

126 Viidennen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 381 ja 388 kohdassa, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen muokatun version julkaiseminen oli kyseisen asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta johtuvien vaatimusten mukaista. Tämä väite perustuu kuitenkin siihen, että näitä kyseisen määräyksen luottamuksellisuutta koskevia kohtia on tulkittu ilmeisen virheellisesti käsittelemättä kyseisen määräyksen ei-luottamuksellisessa versiossa esitettyjen perustelujen riittävyyttä. Valittajan väite on myös ristiriidassa kyseisen tuomion 400 kohdassa esitetyn unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksen kanssa, joka koski lähinnä sitä, ettei se ollut käsitellyt riidanalaisen päätöksen perustelujen väitettyä riittämättömyyttä koskevia väitteitä valituksenalaisen tuomion 354–399 kohdassa vaan toisessa osassa, nimittäin tuomion 330–353 kohdassa.

127 Valituksenalaisen tuomion 394 ja 395 kohdasta on tässä yhteydessä todettava, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin totesi niissä, että valittaja on voinut nostaa kanteen ja esittää argumentteja näiden – kriisinratkaisumääräyksen ei-luottamuksellisen version sekä ensimmäisen ja toisen arvostuksen osalta vähemmän muokattujen, peräkkäin julkaistujen – versioiden perusteella, sen tarkoituksena oli vastata valittajan argumentteihin, joiden mukaan sen oli mahdotonta puolustaa oikeuksiaan, koska se ei saanut tutustua näiden asiakirjojen täydellisiin versioihin. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin ei missään tapauksessa katsonut näissä kohdissa, että pelkästään se seikka, että kantaja oli nostanut kanteen, riitti osoittamaan, että sen oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin oli kunnioitettu.

128 Koska, kuten tämän tuomion 126 kohdassa todetaan, unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 354–399 kohdassa suorittama tarkastelu ei koskenut riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä esitettyjen perustelujen väitettyä riittämättömyyttä, valittajan väite, joka koskee tällaista riittämättömyyttä ja josta on esitetty yhteenveto tämän tuomion 97 ja 98 kohdassa, on tehoton.

129 Lopuksi valituksenalaisen tuomion 396 ja 397 kohtaa koskeva kritiikki perustuu näiden kohtien ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Myöntämättä mahdollisuutta korjata myöhemmin toimen sääntöjenvastaisuutta, joka johtuu puutteellisista perusteluista, unionin yleinen tuomioistuin totesi, että kriisinratkaisuneuvosto ei ollut millään tavoin täydentänyt riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja ensimmäisen ja toisen arvostuksen perusteluja sellaisilla tiedoilla, jotka eivät sisältyneet näihin asiakirjoihin alusta alkaen. Päinvastoin unionin yleisen tuomioistuimen toteamusten, joita valittaja ei kiistä, mukaan kriisinratkaisuneuvosto oli julkaissut internetsivustollaan peräkkäin tietoja, jotka olivat jo alun perin esiintyneet kyseisissä asiakirjoissa, vaikka niitä pidettiinkin luottamuksellisina.

130 Viidennen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa, siltä osin kuin ne voidaan ottaa tutkittavaksi, ovat näin ollen perusteettomia.

131 Valittaja väittää tämän valitusperusteen neljännessä osassa, että pyytämällä unionin yleistä tuomioistuinta määräämään, että riidanalainen kriisinratkaisumääräys, toinen arvostus ja EKP:n arvio Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa on esitettävä kokonaisuudessaan, valittaja pyrki esittämään uusia perusteluja tai jopa uusia perusteita. Näissä olosuhteissa valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi SEUT 296 artiklaa ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 723 kohdassa mainitussa 9.6.2021 antamassaan määräyksessä, että näiden asiakirjojen koko teksti ei ollut merkityksellinen kanteen ratkaisemiseksi ensimmäisessä oikeusasteessa.

132 Tältä osin on huomattava, että siltä osin kuin luottamuksellisten tietojen suojaaminen voi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan nojalla, tulkittuna tämän tuomion 117 ja 118 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa, oikeuttaa tiettyjen lukujen poistamisen riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perusteluista, tämä suojaaminen oikeuttaa myös sen, ettei valittaja voi riitauttaa näitä lukuja. Se, että tällaisessa tilanteessa tiettyjä lukuja ei voida riitauttaa sellaisenaan, on suora seuraus tarpeesta sovittaa yhteen SEUT 339 artiklasta ja toisaalta SEUT 296 artiklasta ja perusoikeuskirjan 47 artiklasta johtuvat vaatimukset, mikä kyseisen oikeuskäytännön mukaan oikeuttaa liikesalaisuuden piiriin kuuluvien tietojen julkistamatta jättämisen.

133 On täsmennettävä, että näiden lukujen osalta oikeussuojakeinojen käyttämistä ei ole kuitenkaan suljettu kokonaan pois, koska saman oikeuskäytännön mukaan yksityiselle vastaisen toimen perusteluista on käytävä selvästi ja yksiselitteisesti ilmi kyseinen päättely ja käytetyt menetelmät. Tähän liittyvä laiminlyönti antaa yksityiselle kanneoikeuden unionin tuomioistuimissa.

134 Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 723 kohdassa mainitussa, 9.6.2021 annetussa määräyksessä, että kyseisten asiakirjojen koko teksti ei ole merkityksellinen kanteen ratkaisemiseksi ensimmäisessä oikeusasteessa.

135 Jos valittaja väittää, että tiedot, joita ei ole ilmaistu, ovat vaikuttaneet unionin yleisen tuomioistuimen päätökseen, riittää, että valittaja ei perustele väitettään millään tavoin ja vetoaa, siltä osin kuin se viittaa valituksenalaisen tuomion 278 kohtaan, kyseisen tuomion ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Itse asiassa jo kyseisen kohdan sanamuodosta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole millään tavoin nojautunut Banco Popularin EKP:lle 6.6.2017 lähettämän kirjeen liitteeseen, vaan se on ainoastaan toistanut kyseiseen kirjeeseen sisältyneet kyseistä liitettä koskevat tiedot. Kantaja ei kiistä sitä, että kyseinen kirje on annettu sille tiedoksi.

136 Näin ollen viides valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

2. Ensimmäinen valitusperuste

137 Valittaja väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 275–327 kohdassa virheellisesti, että kriisinratkaisuneuvosto oli noudattanut huolellisuusvelvoitettaan ja SEUT 296 artiklaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa säädettyjen kriisinratkaisun edellytysten arvioinnin osalta. Tämä valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

a) Asianosaisten lausumat

138 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta valittaja väittää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 292–302 kohdassa, kriisinratkaisuneuvosto oli rikkonut yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohtaa, huolellisuusvelvoitettaan ja SEUT 296 artiklan mukaista perusteluvelvollisuuttaan, koska se ei ollut kerännyt perusteellisesti ja puolueettomasti kaikkia Banco Popularin likviditeettikriisiin liittyviä tosiseikkoja ja koska se ei ollut eritellyt syitä, joiden vuoksi se oli katsonut, että tämä kriisi ei ollut tilapäinen.

139 Valittajan mukaan maksuvalmiusvaatimuksen täyttymättä jääminen ei ollut peruste kriisinratkaisulle, mutta sen seurauksena EKP:n oli annettava Banco Popularille aikaa tilanteensa korjaamiseen, ja EKP olisi tarvittaessa voinut määrätä sille seuraamuksia, mutta ei tehnyt niin. Valittaja katsoo, että kriisinratkaisuneuvosto oli vedonnut yhteen ainoaan kriteeriin, joka liittyy mahdollisuuteen myöntää 7.6.2017 hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, mikä valittajan mukaan osoittaa, että kriisi oli tilapäinen. EPV:n niiden eri tilanteiden tulkinnasta, joissa laitoksen katsotaan olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, 6.8.2015 antamien ohjeiden (EBA/GL/2015/07), jotka mainitaan valituksenalaisen tuomion 294 kohdassa, mukaan likviditeettikriisi voi kuitenkin johtaa tilanteeseen, jossa yritys on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, vain jos kriisi ei ole tilapäinen. Viitaten erään toisen pankin tilanteeseen valittaja väittää, että likviditeettikriisin on kestettävä yli viisi kuukautta, jotta voitaisiin katsoa, ettei se enää ole tilapäinen.

140 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että valituksenalaisessa tuomiossa on oikeudellinen virhe kriisinratkaisuneuvostolle kuuluvan huolellisuusvelvoitteen ja SEUT 296 artiklan soveltamisen osalta, koska unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisen tuomion 303 kohdassa, että olosuhteet ja syyt, joiden perusteella EKP totesi Banco Popularin olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa, eivät olleet merkityksellisiä. Koska kriisinratkaisuneuvostolla on yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan nojalla laaja harkintavalta, kriisinratkaisuneuvoston on tutkittava kaikki merkitykselliset tiedot perusteellisesti ja puolueettomasti ja perusteltava päätöksensä nojautumalla näihin tietoihin. Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto ei voi vain viitata EKP:n arvioon Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa.

141 Unionin yleisen tuomioistuimen olisi erityisesti pitänyt tutkia, toisin kuin se totesi valituksenalaisen tuomion 315 kohdassa, syyt, joiden vuoksi Banco Popularille ei voitu myöntää hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, ja tutkia, voitiinko tälle myöntää hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettu määrä. Tätä varten kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt kerätä tiedot hyväksytyn hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrästä, käytetystä määrästä, käytettävissä olevasta määrästä ja siitä hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotetusta määrästä, jota voitiin pyytää. Tältä osin unionin yleisen tuomioistuimen perustelu, jonka mukaan kiireellisten likvidien varojen myöntäminen ei kuulu kriisinratkaisuneuvoston toimivaltaan, vahvistaa valittajan mukaan sen, että kriisinratkaisuneuvosto ei noudattanut huolellisuusvelvoitettaan.

142 Komissio katsoo, että ensimmäistä valitusperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittaja ainoastaan kertaa tai toistaa sanatarkasti ensimmäisessä oikeusasteessa nostetussa kanteessa esittämänsä kanneperusteet ja perustelut selittämättä unionin yleisen tuomioistuimen väitetysti tekemää oikeudellista virhettä. Kriisinratkaisuneuvoston mukaan valittaja väittää vasta valitusvaiheessa ensimmäisen kerran, että maksuvalmiusvaatimuksen täyttymättä jääminen ei ole peruste kriisinratkaisulle, että EKP ei ole määrännyt Banco Popularille seuraamuksia maksuvalmiusvaatimuksen täyttymättä jäämisen vuoksi ja että hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää koskeva pyyntö osoittaa likviditeettikriisin väliaikaisen luonteen.

143 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat joka tapauksessa, että ensimmäinen valitusperuste on perusteeton.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi

1) Tutkittavaksi ottaminen

144 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja kyseenalaista lähinnä ne perusteet, joilla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi ensimmäisessä oikeusasteessa sen kahdeksannen kanneperusteen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto oli rikkonut yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohtaa, laiminlyönyt huolellisuusvelvoitettaan ja jättänyt täyttämättä SEUT 296 artiklassa määrätyn perusteluvelvollisuuden. Koska tämä valitusperuste sisältää täsmällisiä viittauksia arvostelun kohteena oleviin valituksenalaisen tuomion kohtiin ja perusteluihin, joihin siinä tukeudutaan, sitä ei voida tämän tuomion 106 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

145 Siltä osin kuin on erityisesti kyse ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa esitetyistä väitteistä, joiden mukaan EKP ei määrännyt Banco Popularille seuraamusta maksuvalmiusvaatimuksen ja hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää koskevan pyynnön noudattamatta jättämisestä, on todettava, että näillä väitteillä kyseenalaistetaan valituksenalaisen tuomion tietyt perustelut. Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto väittää virheellisesti, että ne ovat uusia argumentteja, joita ei voida ottaa tutkittavaksi valituksen yhteydessä.

146 Valittajalla on nimittäin oikeus vedota valituksessaan perusteisiin, jotka perustuvat valituksenalaiseen tuomioon itseensä ja joilla pyritään arvostelemaan oikeudellisesti sen oikeellisuutta (tuomio 25.1.2022, komissio v. European Food ym., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

2) Asiakysymys

147 Aluksi on todettava, että vaikka valittaja vetoaa ensimmäisessä valitusperusteessaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan rikkomiseen sekä huolellisuusvelvoitteen ja SEUT 296 artiklan mukaisen perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin, se ei arvostele tulkintaa, jonka unionin yleinen tuomioistuin teki yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdasta, vaan se lähinnä ainoastaan riitauttaa sen päätöksen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto noudatti huolellisuusvelvoitettaan ja perusteluvelvollisuuttaan katsoessaan, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset tarkistettiin käsiteltävässä asiassa.

i) Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa

148 Valittaja väittää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 292–302 kohdassa, kriisinratkaisuneuvosto laiminlöi huolellisuusvelvoitteensa ja perusteluvelvollisuutensa, koska se ei kerännyt kaikkia Banco Popularin likviditeettikriisiin liittyviä tosiseikkoja ja koska se ei esittänyt, miksi tätä kriisiä ei tullut pitää tilapäisenä.

149 On todettava, että tämä väite perustuu valituksenalaisen tuomion ja kyseessä olevan kriisinratkaisumääräyksen ilmeisen virheelliseen tulkintaan.

150 Ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 276–302 kohdasta ilmenee, että unionin yleisen tuomioistuimen toteamusten mukaan kriisinratkaisuneuvosto tukeutui useisiin seikkoihin päätellessään, että maksuvalmiusongelmien vuoksi Banco Popular ei enää lähitulevaisuudessa pystyisi maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä ja että se oli näin ollen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

151 Banco Popularin likviditeettitilanteen kehittymisen osalta unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen valituksenalaisen tuomion 290 kohdassa ensinnäkin, että kriisinratkaisuneuvosto totesi riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 perustelukappaleessa EKP:n suorittamaan arviointiin viitaten, että Banco Popularin maksuvalmiustilanne oli heikentynyt merkittävästi lokakuusta 2016 lähtien, mikä johtui kaikilla asiakassegmenteillä tehdyistä talletusnostoista. Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi, että samassa johdanto-osan perustelukappaleessa kriisinratkaisuneuvosto päätteli tästä kehityksestä, että Banco Popularilla ei ollut riittäviä vaihtoehtoja likviditeettitilanteensa palauttamiseksi vakaalle tasolle, jotta se voisi suorittaa vastuunsa eräpäivään mennessä. Seuraavaksi unionin yleinen tuomioistuin otti kyseisen tuomion 291 kohdassa huomioon sen, että kriisinratkaisuneuvosto luetteli riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 24 perustelukappaleessa erilaisia julkisia tapahtumia, jotka olivat johtaneet helmikuusta 2017 alkaen Banco Popularin likviditeettitilanteen nopeaan heikkenemiseen ja talletusnostojen kasvuun. Lopuksi mainitun tuomion 292 kohdassa lisättiin,

että kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että kyseinen pankki ei ollut 12.5.2017 jälkeen täyttänyt maksuvalmiusvaatimusta eikä se ollut pystynyt edelleenkään täyttämään sitä tämän määräyksen hyväksymisajankohtaan mennessä.

152 Näissä olosuhteissa kantaja väittää virheellisesti, että ainoa kriteeri, joka otettiin huomioon, oli se, että hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua ei voitu myöntää 7.6.2017. Koska tämä epääminen mainitaan riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 26 perustelukappaleessa, kriisinratkaisuneuvosto otti päinvastoin sen huomioon täydentävästi suhteessa tämän tuomion 151 kohdassa tarkoitettuihin seikkoihin, jotka on lueteltu kyseisen määräyksen johdanto-osan 23 ja 24 perustelukappaleessa.

153 Seuraavaksi näistä toteamuksista seuraa, että toisin kuin kantaja väittää, kriisinratkaisuneuvosto ja unionin yleinen tuomioistuin eivät missään tapauksessa katsoneet, että maksuvalmiusvaatimuksen täyttymättä jääminen olisi sellaisenaan peruste kriisinratkaisulle. Tämä täyttymättä jääminen otettiin nimittäin yhdessä muiden seikkojen kanssa huomioon pääteltäessä, että Banco Popular oli maksuvalmiusongelmien vuoksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, mitä valituksenalaisen tuomion 294–299 kohdassa esitetyt seikat tukevat.

154 Viimeksi mainittujen seikkojen osalta unionin yleinen tuomioistuin selvensi, ottaen huomioon tämän tuomion 151 kohdassa mainitut eri tekijät, että kriisinratkaisuneuvosto noudatti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti ohjeita, jotka EPV oli antanut 6.8.2015 niiden eri tilanteiden tulkinnasta, joissa laitoksen katsotaan olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Kyseisten ohjeiden mukaan maksuvalmiusvaatimusten täyttyminen on yksi huomioon otettavista seikoista muiden joukossa.

155 Lopuksi, kun otetaan huomioon kaikki tämän tuomion 151 kohdassa mainitut seikat, valittaja moittii kriisinratkaisuneuvostoa virheellisesti siitä, ettei se täsmentänyt, miksi tätä likviditeettikriisiä ei tule pitää tilapäisenä. Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 302 kohdassa, näistä seikoista ilmenee, että Banco Popularin maksuvalmiusongelmia ei voida pitää pelkästään tilapäisinä. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siinä perustellusti, että tämän päätelmän vahvistaa se riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 36 perustelukappaleessa huomioon otettu seikka, että kyseinen pankki oli itse ilmoittanut EKP:lle 6.6.2017 päivätyllä kirjeellä, että se oli maksuvalmiusongelmien vuoksi kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

156 Näin ollen on katsottava, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on perusteeton.

ii) Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa

157 Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 303 ja 315 kohdassa jättänyt huomiotta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohtaan, huolellisuusvelvoitteeseen ja SEUT 296 artiklaan perustuvan kriisinratkaisuneuvoston velvollisuuden tutkia perusteellisesti ja puolueettomasti kaikki merkitykselliset tiedot ja perustella päätöksensä näiden tietojen valossa.

158 Valituksenalaisen tuomion 303 kohdasta on todettava, että vaikka valittaja huomauttaa perustellusti, että unionin yleinen tuomioistuin totesi, että olosuhteet ja syyt, joiden vuoksi EKP totesi Banco Popularin olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa, eivät olleet merkityksellisiä, on tärkeää korostaa, että unionin yleinen tuomioistuin vastasi näillä syillä valittajan väitteeseen, jonka mukaan Banco Popularin maksuvalmiusongelmat eivät johtuneet kyseisestä pankista vaan olivat seurausta muista tapahtumista.

159 Unionin yleinen tuomioistuin korosti vastauksena tähän väitteeseen lähinnä sitä, että syillä, joiden vuoksi Banco Popular oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ei ollut merkitystä arvioitaessa riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen laillisuutta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan valossa. Näissä olosuhteissa ei voida katsoa, että unionin yleinen tuomioistuin olisi katsonut tältä osin, että kriisinratkaisuneuvosto saattoi ainoastaan viitata EKP:n arvioon siitä, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, pyytämättä tätä koskevia tietoja. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, koska – kuten ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan arvioinnista ilmenee – unionin yleinen tuomioistuin totesi erityisesti valituksenalaisen tuomion 291 ja 302 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvoston arvio perustui EKP:n kyseisen arvion lisäksi myös yleisesti tiedossa oleviin tapahtumiin ja Banco Popularin 6.6.2017 päivättyyn kirjeeseen, jossa se ilmoitti EKP:lle olevansa maksuvalmiusongelmien vuoksi kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

160 Valituksenalaisen tuomion 315 kohdan osalta on totta, että unionin yleinen tuomioistuin totesi, ettei valittaja voinut arvostella kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että se ei ollut riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä tutkinut, voitiinko Banco Popularille myöntää hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettu määrä.

161 Päätyessään tähän johtopäätökseen unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin totesi tuomion 311 ja 313 kohdassa ensinnäkin, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 3 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaan Banco Popularin likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi riittänyt, toiseksi, että hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettu määrä ei enää ollut mahdollinen sen jälkeen, kun pankin oli todettu hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun ensimmäisen erän antamista seuraavana päivänä olevan kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja kolmanneksi, että hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntäminen ei kuulu kriisinratkaisuneuvoston vaan kansallisten keskuspankkien toimivaltaan.

162 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin saattoi oikeudellista virhettä tekemättä katsoa, että kriisinratkaisuneuvosto oli tutkinut oikeudellisesti riittävällä tavalla, voitiinko Banco Popularille myöntää hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettu määrä.

163 Kriisinratkaisuneuvostoa ei voida missään tapauksessa moittia siitä, ettei se tutkinut syitä, joiden vuoksi Banco Popularille ei myönnetty hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa nimittäin asetetaan kriisinratkaisumääräyksen antamisen edellytykseksi ensinnäkin kyseisen yrityksen kykenemättömyys tai todennäköinen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa, toiseksi se, että vaaditut määräajat ja muut merkitykselliset olosuhteet huomioon ottaen ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä yksityisen sektorin toimenpiteillä kohtuullisessa ajassa, ja kolmanneksi se, että kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön. Toisaalta kyseisessä säännöksessä ei viitata sen, että pankki oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa, syihin eikä vaihtoehtoisen toimenpiteen puuttumiseen.

164 Näiden tapausten huomioon ottaminen olisi lisäksi ristiriidassa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen tavoitteiden kanssa, joiden tarkoituksena on, kuten erityisesti sen johdanto-osan 58 perustelukappaleesta ilmenee, rahoitusvakauden säilyttäminen, olennaisten rahoituspalvelujen jatkuvuuden varmistaminen ja tallettajien suojaaminen. Etenkään olosuhteet, jotka ovat aiheuttaneet kyseisen pankin toimintakyvyttömyyden, eivät voi estää kriisinratkaisuneuvostoa toteuttamasta kriisinratkaisutoimea, jos kaikki mainitun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, eli pankki on kykenemätön jatkamaan toimintaansa, vaihtoehtoista ratkaisua ei ole ja erityisesti sitä koskeva kriisinratkaisutoimi on yleisen edun mukainen.

165 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on perusteeton. Näin ollen kyseinen valitusperuste kokonaisuudessaan on hylättävä perusteettomana.

3. Neljäs valitusperuste

166 Neljäs valitusperuste koskee perusoikeuskirjan 47 artiklan, SEUT 296 artiklan ja todistustaakkaa koskevien sääntöjen rikkomista. Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 330–353 kohdassa virheellisesti katsonut, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perustelut eivät olleet ristiriitaisia eivätkä riittämättömiä. Tämä valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

a) Asianosaisten lausumat

167 Neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut valituksenalaisen tuomion 341–344 kohdassa, riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perusteluissa on ristiriita, koska kriisinratkaisuneuvosto yhtäältä esitti 6 artiklan 3 ja 4 kohdassa alaskirjausvaltuuksiaan käyttäessään Banco Popularin arvosta negatiivisen arvion – eli –8,2 miljardia euroa – ja toisaalta katsoi toisessa arvostuksessa, joka on erottamaton osa kyseistä kriisinratkaisumääräystä, että pankki oli maksukykyinen.

168 Tämän valitusperusteen toinen osa koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti SEUT 296 artiklaa siltä osin kuin se katsoi valituksenalaisen tuomion 345–353 kohdassa, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 ja 24 perustelukappaleessa sekä 26 perustelukappaleen c kohdassa esitetyt perustelut olivat riittävät Banco Popularin likviditeettikriisin vakavuuden ymmärtämiseksi. Valittaja katsoo kuitenkin, että näihin johdanto-osan perustelukappaleisiin sisältyvät tiedot ovat yleisiä ja niitä voitaisiin soveltaa mihin tahansa likviditeettikriisiin. Tämän likviditeettikriisin ymmärtämiseksi talousasiantuntijalla olisi pitänyt olla lisätietoja ja erityisesti lukuja, jotka kuvastavat täsmällisesti kyseisen pankin likviditeettitilannetta 6. ja 7.6.2017. Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perusteluista ei valittajan mukaan myöskään käy ilmi, miksi Espanjan keskuspankki ei myöntänyt hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

169 Kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander väittävät, että neljännen valitusperusteen kaksi osaa on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että valittaja tyytyy vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut vetoamatta mihinkään oikeudelliseen virheeseen valituksenalaisessa tuomiossa.

170 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat joka tapauksessa, että neljäs valitusperuste on perusteeton.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi

171 Neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi jo valituksenalaisen tuomion 342–344 kohdassa, että kirjanpitoarvoon perustuva maksukykyisyyden toteaminen ei ollut ristiriidassa –8,2 miljardin euron negatiivista taloudellista arvoa koskevan toteamuksen kanssa. Valittaja tyytyy kuitenkin valituksessaan toistamaan perustelujen ristiriitaisuutta koskevan väitteensä selittämättä, miksi unionin yleinen tuomioistuin teki virheen katsoessaan kyseisen tuomion 342–344 kohdassa, että Banco Popularin kirjanpitoarvon ja taloudellisen arvon välillä oli tehtävä ero.

172 Näin ollen neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta tämän tuomion 105 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti, koska siinä ainoastaan toistetaan unionin yleiselle tuomioistuimelle jo esitettyjä argumentteja.

173 Neljännen valitusperusteen toisen osan tutkittavaksi ottamisen osalta on todettava, että valittaja riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 ja 24 perustelukappaleeseen ja 26 perustelukappaleen c kohtaan sisältyvistä perusteluista, eikä se pelkästään toista ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä argumentteja, sillä vastoin unionin yleisen tuomioistuimen toteamusta luvut, jotka oli luottamuksellisuussyistä peitetty, olivat välttämättömiä Banco Popularin likviditeettikriisin analysoimiseksi ja ymmärtämiseksi.

174 Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston ja Banco Santanderin esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä siltä osin kuin se koskee neljännen valitusperusteen toista osaa.

175 Asiasisällön osalta riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23–25 perustelukappaleesta ja 26 perustelukappaleen c kohdasta ilmenee ensinnäkin, että Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt merkittävästi lokakuusta 2016 lähtien, mikä johtui kaikilla asiakassegmenteillä tehdyistä talletusnostoista, ja että pankilla ei ollut riittäviä vaihtoehtoja likviditeettitilanteensa palauttamiseksi vakaalle tasolle, jotta se voisi suorittaa vastuunsa eräpäivään mennessä, toiseksi, että sen likviditeettitilanteen heikkeneminen johti siihen, että luottoluokituslaitokset alensivat peräkkäin sen luottoluokitusta, ja lopuksi, että tämän heikkenemisen vuoksi EKP päätteli, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. On kuitenkin todettava, että näistä tiedoista käy selvästi ja yksiselitteisesti ilmi kriisinratkaisuneuvoston käyttämä perustelu ja että ne täyttävät näin ollen ne vaatimukset, jotka yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toinen alakohta, tulkittuna tämän tuomion 117 ja 118 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa, asettaa luottamuksellisia tietoja sisältävän asiakirjan perusteluille.

176 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siis SEUT 296 artiklaa rikkomatta valituksenalaisen tuomion 345–353 kohdassa, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23–25 perustelukappaleeseen ja 26 perustelukappaleen c kohtaan sisältyvien tietojen perusteella oli mahdollista ymmärtää Banco Popularin likviditeettikriisin vakavuus niiden talletusnostojen vuoksi, jotka johtivat sen toteamiseen, että pankki oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, eikä ollut tarpeen tietää täsmällisesti näiden nostojen määrää.

177 Näiden määrien ja muiden valittajan mainitsemien lukujen tunteminen vaikuttaa sitäkin vähemmän tarpeelliselta, kun otetaan huomioon, että kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 36 perustelukappaleessa todetaan, että Banco Popularin hallitus jakoi EKP:n arvioinnin, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, mitä valittaja ei kiistä.

178 Tästä seuraa, että neljännen valitusperusteen toinen osa on perusteeton.

179 Näin ollen neljäs valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

4. Kuudes valitusperuste

180 Kuudennessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi perusoikeuskirjan 47 artiklaa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa sekä loukkasi kontradiktorisen menettelyn periaatetta, kun se päätti valituksenalaisen tuomion 721–728 kohdassa olla toteuttamatta pyydettyjä selvittämistoimia sillä perusteella, että ne eivät olleet merkityksellisiä tai että asiakirja-aineistossa olevat tiedot olivat riittäviä, jotta unionin yleinen tuomioistuin saattoi lausua asiasta. Tässä valitusperusteessa on kolme osaa.

a) Asianosaisten lausumat

181 Kuudennen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että kontradiktorisen menettelyn ja tehokkaan oikeussuojan periaatteen noudattamiseksi unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt määrätä esittämään riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen koko teksti, ensimmäinen ja toinen arvostus, EKP:n arvio pankin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa ja vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma. Kontradiktorinen periaate nimittäin edellyttää, että oikeudenkäynnin kullakin asianosaisella on oltava oikeus tutustua kaikkiin tuomioistuimelle toimitettuihin asiakirjoihin tai huomautuksiin, joilla pyritään vaikuttamaan sen ratkaisuun, sekä keskustella niistä. Vaikka unionin yleisellä tuomioistuimella oli harkintavaltaa arvioitaessa todisteiden merkityksellisyyttä, se ei voinut katsoa, ettei riidanalainen toimi itsessään ollut merkityksellinen todiste riidan ratkaisemisen kannalta. Tältä osin pyydettyjen asiakirjojen mahdollisella luottamuksellisuudella ei ole valittajan mukaan merkitystä, koska unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 103 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut luottamuksellisuutta koskevat sitoumukset mahdollistavat kyseessä olevien etujen yhteensovittamisen.

182 Tämän valitusperusteen toisesta osasta valittaja katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt hyväksyä sen asiantuntijan todistajanlausunto, joka oli allekirjoittanut valittajan kanteen tueksi esittämän taloudellisen selvityksen, siltä osin kuin tämä näyttö oli valittajan mukaan välttämätön riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen ja ensimmäiseen ja toiseen arvostukseen sisältyvien teknisten ja monimutkaisten tietojen tarkistamiseksi ja ymmärtämiseksi ja joka tapauksessa oikeussuojakeinojen tehokkaaksi käyttämiseksi.

183 Valittaja väittää tämän valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt määrätä esitettäväksi erilaisia asiakirjoja, joiden perusteella olisi voitu keskustella siitä, onko likviditeettikriisi peruste kriisinratkaisulle vai oliko olemassa muita, kriisinratkaisua oikeasuhteisempia toimenpiteitä, kuten hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu.

184 Komissio ja Banco Santander väittävät, että kuudennen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat, koska valittaja tyytyy vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti ensimmäisessä oikeusasteessa jo esittämänsä perusteet ja perustelut ja vaatii samalla unionin tuomioistuinta korvaamaan unionin yleisen tuomioistuimen tekemän tosiseikaston ja todistusaineiston arvioinnin omalla arviollaan. Lisäksi oikeudenkäyntiasiakirjojen todistusarvo kuuluu sen tosiseikkojen arviointia koskevaan yksinomaiseen toimivaltaan, eikä unionin tuomioistuin voi tutkia valituksen yhteydessä tätä arviointia, paitsi jos esitettyä todistusaineistoa on vääristetty tai jos unionin yleisen tuomioistuimen määrittämän tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi oikeudenkäyntiasiakirjoista. Valittaja on kuitenkin vain ilmaissut eriävän mielipiteensä unionin yleisen tuomioistuimen arviosta vetoamatta tällaiseen vääristymiseen tai tällaiseen tosiseikaston paikkansapitämättömyyteen.

185 Joka tapauksessa komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat, että valittajan väitteet ovat perusteettomia.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi

1) Tutkittavaksi ottaminen

186 Komission ja Banco Santanderin esittämistä oikeudenkäyntiväitteistä on todettava, että valittaja riitauttaa kuudennessa valitusperusteessaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 721–728 kohdassa tekemän unionin oikeuden tulkinnan ja soveltamisen. Kyseisen tuomion 106 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan kuudetta valitusperustetta ei näin ollen voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

187 Komissio ja Banco Santander muistuttavat silti perustellusti, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi yksin, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää. Oikeudenkäyntiasiakirjojen todistusarvo kuuluu siten sen tosiseikkojen arviointia koskevaan yksinomaiseen toimivaltaan, eikä unionin tuomioistuin voi tutkia valituksen yhteydessä tätä arviointia, paitsi jos unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty todistusaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla tai jos tämän määrittämän tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi oikeudenkäyntiasiakirjoista (tuomio 26.1.2017, Mamoli Robinetteria v. komissio, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117 kohta).

188 Kuudennen valitusperusteen toisessa ja kolmannessa osassa valittaja väittää ainoastaan, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt määrätä tietyistä asian selvittämistoimista, mutta se ei kuitenkaan väitä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut tosiseikat tai todistusaineiston huomioon vääristyneellä tavalla tai että sen määrittämä tosiseikasto olisi aineellisesti paikkansapitämätöntä.

189 Näin ollen kuudennen valitusperusteen toinen ja kolmas osa on jätettävä tutkimatta.

2) Asiakysymys

190 Siltä osin kuin valittaja vetoaa Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkomiseen, tämän valitusperusteen ensimmäisen osan asiakysymyksestä on muistutettava, että vaikka SEU 6 artiklan 3 kohdassa vahvistetuin tavoin Euroopan ihmisoikeussopimuksessa tunnustetut perusoikeudet ovat osa unionin oikeutta yleisinä periaatteina ja vaikka perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa määrätään, että perusoikeuskirjan oikeuksilla, jotka vastaavat Euroopan

ihmisoikeussopimuksessa taattuja oikeuksia, on sama merkitys ja sama ulottuvuus kuin mainitussa sopimuksessa, sopimusta ei voida pitää – niin kauan kuin unioni ei ole siihen liittynyt – muodollisesti unionin oikeusjärjestykseen sisältyvänä oikeudellisena välineenä. Unionin toimien laillisuus on siten tutkittava ainoastaan perusoikeuskirjassa taattujen perusoikeuksien, ja erityisesti sen 47 artiklan, kannalta (ks. vastaavasti tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 45 ja 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

191 Kontradiktorisesta periaatteesta, joka on osa perusoikeuskirjan 47 artiklassa taattuja puolustautumisoikeuksia, on todettava, että kuudennen valitusperusteen ensimmäinen osa on päällekkäinen yhtäältä viidennen valitusperusteen tueksi esitettyjen argumenttien kanssa siltä osin kuin valittaja katsoo, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt määrätä esitettäväksi riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen koko teksti, ensimmäinen ja toinen arvostus, EKP:n arvio pankin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa sekä vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma. Kuten tämän tuomion 117 ja 118 kohdassa on todettu, tätä argumenttia ei kuitenkaan voida hyväksyä, kun otetaan huomioon kyseisiin asiakirjoihin sisältyvät luottamukselliset tiedot.

192 Toisaalta kontradiktorisen periaatteen loukkaamista koskeva väite on asiasisällöltään päällekkäinen sen väitteen kanssa, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin oli perustanut laillisuuden tutkinnan sellaisiin asiakirjoihin sisältyviin tietoihin, joita ei ollut annettu valittajalle tiedoksi. Kuten tämän tuomion 135 kohdassa todetaan, tämä väite on kuitenkin täysin spekulatiivinen ja perustuu lisäksi valituksenalaisen tuomion 278 kohdan ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Näin ollen kontradiktorisen periaatteen loukkaamista koskeva väite on perusteeton.

193 Näin ollen kuudes valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

C Seitsemäs valitusperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan sekä SEU 5 artiklan 4 kohdan rikkomista

194 Seitsemännessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklaa sekä SEU 5 artiklan 4 kohtaa, kun se valituksenalaisen tuomion 150–219 kohdassa hylkäsi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklaa koskevan, SEUT 277 artiklaan perustuvan lainvastaisuusväitteen, joka koski suhteetonta puuttumista omistusoikeuteen ja asianmukaisen vahingonkorvauksen puuttumista. Tämä valitusperuste jakautuu viiteen osaan.

1. Asianosaisten lausumat

195 Seitsemännen valitusperusteen ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa sekä viidennessä osassa valittaja väittää ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin nojautui valituksenalaisen tuomion 171 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa virheellisesti 19.7.2016 annettuun tuomioon Kotnik ym. (C-526/14, EU:C:2016:570) perustuvaan oikeuskäytäntöön katsoessaan, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artikla eivät merkitse suhteetonta puuttumista osakkeenomistajien omaisuudensuojaan, vaikka kyseinen oikeuskäytäntö koskee pankkeja, joilla oli vakavaraisuusongelmia tai joille oli aiheutunut tappioita, joista voi aiheutua pääomavaje ja jotka tulevat ensisijaisesti osakkeenomistajien kannettaviksi. Lisäksi, toisin kuin

unionin yleinen tuomioistuin totesi erityisesti valituksenalaisen tuomion 171, 185 ja 204 kohdassa, kriisinratkaisutoimi ei olisi maksukykyisen pankin kannalta vaihtoehtoinen ratkaisu, koska tällaisen pankin varat ovat suuremmat kuin sen velat.

196 Seuraavaksi valittaja riitauttaa sen, että valituksenalaisen tuomion 177–181 kohdassa on hylätty väite, jonka mukaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklassa ei sallittu asian kannalta merkityksellisten olosuhteiden ja erityisesti pankin vakavaraisuuden tai vakavaraisuussuhdetta koskevien vaatimusten täyttymisen huomioon ottamista. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15, 21 ja 22 artikla on muotoiltu niin väljästi, että käytännössä on mahdollista käyttää alaskirjausvaltuuksia, vaikka osakepääoman alaskirjauksella ei voida ratkaista maksukykyisen pankin, joka ei pääomavajeen puuttuessa kärsi osakkeenomistajien kannettaviksi koituvia tappioita, maksuvalmiusongelmia.

197 Valittaja arvostelee valituksenalaisen tuomion 169 ja 175–189 kohtaa myös sillä perusteella, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklassa ei säädetä erilaisista ratkaisuista maksukyvyttömien pankkien ja sellaisten maksukykyisten pankkien osalta, joilla on maksuvalmiusongelmia. Mitään asetuksen 22 artiklassa säädetyistä kriisinratkaisuvälineistä ei ole tarkoitettu maksukykyisen pankin likviditeettikriisin ratkaisemiseen. Valittajan mukaan tällaiseen kriisiin vastaamiseksi on olemassa vähemmän rajoittavia vaihtoehtoisia ratkaisuja, kuten hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu tai mahdollisuus sopia maksujen lykkäämisestä.

198 Lopuksi valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 201 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa virheellisesti, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 16 kohdassa ja 76 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetään asianmukaisesta korvauksesta, jolla varmistetaan, että osakkeenomistajien omaisuudensuojaan puuttuminen on oikeasuhteista, varmistamalla, että osakkeenomistajia ei kohdella epäedullisemmin kuin niitä olisi kohdeltu maksukyvyttömyystilanteessa. Siltä osin kuin näissä säännöksissä säädetty korvauksen määrittäminen edellyttää laitoksen maksukyvyttömyyttä, vaikka pankki olisi maksukykyinen eikä sille olisi aiheutunut tappioita, mainituissa säännöksissä ei oteta huomioon pakkolunastetun omaisuuden erityisiä olosuhteita eikä mahdollisten tilanteiden moninaisuutta, toisin kuin 21.5.2002 annettuun tuomioon Jokela v. Suomi (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, 53 kohta) ja 25.3.1999 annettuun tuomioon Papachelas v. Kreikka (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, 53 kohta) perustuvassa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännössä edellytetään.

199 Valittaja riitauttaa tässä yhteydessä myös valituksenalaisen tuomion 191 ja 211–219 kohdan sillä perusteella, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa ei sen mukaan taata kaikkien osakkeenomistajien yhdenvertaista kohtelua eikä osakkeenomistajien ja velkojien oikeutta kohtuulliseen korvaukseen. Mainitun asetuksen 20 artiklan 11 ja 12 kohdassa säädettyä korvausta ei 20 artiklan 16 kohdassa säädetyn korvauksen lisäksi sovelleta kaikkiin kriisinratkaisuvälineisiin, vaan siinä säädetään erilainen kohtelu sovelletun kriisinratkaisuvälineen mukaan.

200 Lopuksi valittaja katsoo, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi suhteellisuusperiaatetta, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 169 kohdassa, että omistusoikeuteen puuttuminen, joka oli seurausta alaskirjauksesta, oli perusteltua, kun yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan mukaiset kriisinratkaisun edellytykset täyttyivät.

201 Seitsemännen valitusperusteen neljännessä osassa valittaja väittää, että perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa ja SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistettua suhteellisuusperiaatetta loukattiin sillä perusteella, että unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon sitä, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklassa ei säädetä menettelyistä, joilla varmistetaan alaskirjausvaltuuksien käytön oikeasuhteisuus kiireellisissä tapauksissa. Se väittää lähinnä, että nämä säännökset mahdollistavat kiireellisissä tapauksissa alaskirjausvaltuuksien käytön ilman pankin varojen ja velkojen arvostusta. Jos jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus kuitenkin osoittaisi, että pankin varojen nettoarvo ylittää sen velkojen arvon, alaskirjaus olisi viime kädessä liiallinen tai jopa tarpeeton.

202 Kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander väittävät, että seitsemäs valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska valittaja ainoastaan toistaa unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perustelut eikä yksilöi mitään oikeudellista virhettä, johon unionin yleinen tuomioistuin olisi syyllistynyt. Neuvosto toteaa, että seitsemännessä valitusperusteessaan valittaja näyttää pyrkivän kyseenalaistamaan paitsi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklan pätevyyden, jonka se riitautti jo ensimmäisessä oikeusasteessa, myös asetuksen muiden säännösten ja erityisesti sen 18, 20 ja 21 artiklan pätevyyden, vaikka se ei ole kyseenalaistanut viimeksi mainittujen artiklojen lainmukaisuutta unionin yleisessä tuomioistuimessa.

203 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat joka tapauksessa, että seitsemäs valitusperuste on perusteeton.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi

a) Tutkittavaksi ottaminen

204 Kriisinratkaisuneuvoston ja Banco Santanderin esittämästä oikeudenkäyntiväitteestä on todettava, että valittaja väittää seitsemännessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi virheellisesti valittajan SEUT 277 artiklan perusteella esittämän väitteen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklan lainvastaisuudesta perusoikeuskirjan 17 artiklassa taatun omistusoikeuden ja erityisesti sen 51 artiklan 1 kohdassa ja SEU 5 artiklan 4 kohdassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen kannalta, ja täsmensi samalla arvostelun kohteena olevat valituksenalaisen tuomion kohdat ja perustelut, joihin valittaja tukeutuu. Näin ollen tätä valitusperustetta ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

205 Neuvoston esittämästä oikeudenkäyntiväitteestä on todettava, että vaikka valittaja viittaa myös yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18, 20 ja 21 artiklaan, se ei vetoa uusiin argumentteihin, jotka kyseenalaistaisivat näiden artiklojen laillisuuden, vaan ottaa ne huomioon tukeakseen kyseisen asetuksen 15 ja 22 artiklan lainvastaisuutta koskevia väitteitään, jotka se oli jo esittänyt unionin yleisessä tuomioistuimessa.

206 Kuten julkisasiamies lähinnä totesi ratkaisuehdotuksensa 105 kohdassa, tämän valitusperusteen neljäs osa on silti jätettävä tutkimatta, koska valituksessa ei unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 169 artiklan 2 kohdassa säädetyn vaatimuksen mukaisesti yksilöidä täsmällisesti arvostelun kohteena olevia valituksenalaisen tuomion perustelujen kohtia. Täsmällisyyden puuttuminen on este unionin tuomioistuimen harjoittamalle laillisuusvalvonnalle.

207 Lisäksi, kuten julkisasiamies perustellusti korosti samassa kohdassa ratkaisuehdotustaan, seitsemännen valitusperusteen viidettä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin siinä viitataan kriisinratkaisuvälineen valinnasta johtuvaan syrjintään. Kun otetaan huomioon, että – kuten valituksenalaisen tuomion 190 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista ilmenee – valittaja ei ensimmäisessä oikeusasteessa vedonnut tällaiseen eri kriisinratkaisuvälineiden väliseen vaan eri velkojaryhmien väliseen syrjintään, kyseessä on uusi argumentti. Näin ollen on katsottava, että se on jätettävä tutkimatta, koska sitä ei voida esittää muutoksenhakuvaiheessa.

b) Asiakysymys

208 Seitsemännessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 150–219 kohdassa virheellisesti hylännyt sen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklan lainvastaisuudesta esittämän väitteen, joka koskee suhteetonta puuttumista osakkeenomistajien omaisuudensuojaan ja niille maksettavan asianmukaisen korvauksen puuttumista.

209 Kuten valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, tämä lainvastaisuusväite koski erityisesti kyseisen asetuksen 15 artiklan 1 kohdan a alakohtaa, jossa säädetään yleisestä kriisinratkaisuperiaatteesta, jonka mukaan tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat, sekä kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohtaa.

210 Jälkimmäisessä säännöksessä säädetään edellisessä kohdassa mainitun periaatteen mukaisesti, että jos kriisinratkaisuneuvosto päättää soveltaa kriisinratkaisuvälinettä ja jos kriisinratkaisutoimi johtaisi velkojille lankeaviin tappioihin tai velkojien saamisten muuntamiseen, kriisinratkaisuneuvosto ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 21 artiklan mukaisesti välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai samanaikaisesti sen kanssa.

211 Perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistetusta omistusoikeudesta on muistutettava, että kyseisen artiklan ensimmäisen kohdan mukaan ”jokaisella on oikeus nauttia laillisesti hankkimastaan omaisuudesta sekä käyttää, luovuttaa ja testamentata sitä. Keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan muutoin kuin yleisen edun sitä vaatiessa laissa säädetyissä tapauksissa ja laissa säädettyjen ehtojen mukaisesti ja siten, että hänelle suoritetaan kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus omaisuuden menetyksestä. Omaisuuden käyttöä voidaan säännellä lailla siinä määrin kuin se on yleisen edun mukaan välttämätöntä”.

212 Pääomainstrumentit, kuten osakkeet, kuuluvat perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, koska niillä on varallisuusarvo, jonka johdosta niiden haltijalla on saavutettu oikeusasema, joka mahdollistaa niistä johtuvien oikeuksien itsenäisen käyttämisen (ks. vastaavasti tuomio 5.5.2022, BPC Lux 2 ym., C-83/20, EU:C:2022:346, 40 ja 43 kohta).

213 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa määrätään, että siltä osin kuin perusoikeuskirjan oikeudet vastaavat Euroopan ihmisoikeussopimuksessa taattuja oikeuksia, niiden merkitys ja ulottuvuus ovat samat kuin mainitussa yleissopimuksessa. Tämä määräys ei kuitenkaan estä unionia myöntämästä tätä laajempaa suojaa. Tästä seuraa, että perusoikeuskirjan omistusoikeutta koskevan 17 artiklan tulkinnassa on otettava huomioon Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan, joka on allekirjoitettu Pariisissa 20.3.1952, 1 artiklaa koskeva Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntö omistusoikeuden vähimmäissuojan tasona (ks. vastaavasti tuomio 21.5.2019, komissio v. Unkari (Maatalousmaan käyttö- ja tuotto-oikeudet), C-235/17, EU:C:2019:432, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

214 Kuten Euroopan ihmisoikeustuomioistuin vakiintuneesti katsoo Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklasta, on täsmennettävä, että perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohtaan sisältyy kolme erillistä normia. Ensimmäisessä normissa, joka ilmaistaan kyseisen kohdan ensimmäisessä virkkeessä ja joka on luonteeltaan yleinen, konkretisoituu omaisuuden kunnioittamisen periaate. Saman kohdan toisessa virkkeessä olevassa toisessa normissa on kyse omaisuuden riistämisestä, jolle asetetaan tietyt edellytykset. Kolmannessa normissa, joka ilmaistaan kyseisen alakohdan kolmannessa virkkeessä, puolestaan tunnustetaan valtioille oikeus muun muassa säännellä omaisuuden käyttöä siinä määrin kuin se on tarpeen yleisen edun vuoksi. Kyseessä eivät kuitenkaan ole säännöt, jotka eivät liittyisi toisiinsa lainkaan. Toinen ja kolmas sääntö liittyvät yksittäisiin esimerkkeihin omistusoikeuteen puuttumisesta, ja niitä on tulkittava ensimmäisessä säännössä vahvistetun periaatteen valossa (tuomio 5.5.2022, BPC Lux 2 ym., C-83/20, EU:C:2022:346, 38 kohta).

215 Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan omaisuuden riistämisen toteamiseksi on paitsi arvioitava, onko omaisuus otettu pois tai pakkolunastettu muodollisesti, myös tutkittava, oliko riidanalainen tilanne rinnastettavissa tosiasialliseen pakkolunastustoimenpiteeseen (unionin tuomioistuimen tuomio 5.5.2022, BPC Lux 2 ym., C-83/20, EU:C:2022:346, 44 kohta; Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 28.7.1999, Immobiliare Saffi v. Italia, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, 46 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 29.3.2010, Depalle v. Ranska, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, 78 kohta).

216 Nyt käsiteltävässä asiassa kriisinratkaisutoimi, jota tarkoitetaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 21 artiklan kanssa, koostuu pääomainstrumenttien muuntamisesta ja/tai alaskirjauksesta, mikä ei kuitenkaan merkitse kyseisten instrumenttien muodollista poisottoa tai pakkolunastusta. Erityisesti on todettava, ettei kyseisellä toimenpiteellä riistetty näistä instrumenteista johtuvia oikeuksia niiden haltijoilta pakolla, kokonaan ja lopullisesti (ks. analogisesti tuomio 21.5.2019, komissio v. Unkari (Maatalousmaan käyttö- ja tuotto-oikeudet), C-235/17, EU:C:2019:432, 81 kohta).

217 Siitä, voiko tällaisen toimenpiteen toteuttaminen johtaa pääomainstrumenttien huomattavan tai jopa täydellisen alaskirjaamisen yhteydessä tosiasialliseen pakkolunastukseen, on muistutettava, että muuntamis- ja alaskirjausvaltuuksien käyttäminen edellyttää, kuten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 2 kohdasta, luettuna yhdessä mainitun asetuksen 18 artiklan 6 kohdan b alakohdan kanssa, ilmenee, että 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a–c alakohdassa säädetyt kriisinratkaisumääräyksen soveltamisen edellytykset täyttyvät – eli ensinnäkin se, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi se, ettei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimella, ja kolmanneksi se, että kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön.

218 Mainitun asetuksen 18 artiklan 5 ja 8 kohdasta ilmenee, että jos kaksi ensimmäistä edellisessä kohdassa tarkoitettua edellytystä, jotka koskevat yrityksen kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa ja sitä, ettei kriisinratkaisulle ole vaihtoehtoisia toimenpiteitä, täyttyvät, kyseinen yhteisö on likvidoitava asianmukaisesti sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jos sen kriisinratkaisu ei ole yleisen edun mukainen. Näin ollen näyttää siltä, että vaikka mainitun asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa säädetään, että yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti

kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se ei kykene lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa rajoitetaan kriisinratkaisumääräyksen antaminen poikkeuksellisiin likviditeettikriiseihin, jotka uhkaavat yhteisön olemassaoloa ja joihin ei ole muuta ratkaisua kuin joko kriisinratkaisu tai tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukainen likvidaatio.

219 Näin ollen on katsottava, että pääomainstrumenttien arvon aleneminen ei johdu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan mukaisten alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käytöstä vaan siitä, että kyseinen luottolaitos on tosiasiallisesti tai todennäköisesti kaatumassa (ks. vastaavasti tuomio 5.5.2022, BPC Lux 2 ym., C-83/20, EU:C:2022:346, 48 kohta).

220 Tästä seuraa, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18, 22 ja 24 artiklan mukaisesti toteutettu kriisinratkaisutoimi ei merkitse perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettua omaisuuden riistämistä, jonka on muun muassa täytettävä edellytykset, jotka koskevat omaisuuden riistämisen oikeuttavan yleisen edun mukaisen syyn olemassaoloa ja oikeudenmukaisen korvauksen maksamista kohtuullisessa ajassa, vaan perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan kolmannessa virkkeessä tarkoitettua omaisuuden käyttöä koskevaa sääntelyä (ks. vastaavasti tuomio 5.5.2022, BPC Lux 2 ym., C-83/20, EU:C:2022:346, 49 ja 50 kohta).

221 Viimeksi mainitun määräyksen sanamuodosta seuraa, että omaisuuden käyttöä voidaan säännellä lailla siinä määrin kuin se on yleisen edun mukaan välttämätöntä. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 17 artiklassa taattu omistusoikeus ei myöskään ole ehdoton, ja sen käyttöä voidaan rajoittaa unionin yleisen edun mukaisten tavoitteiden saavuttamiseksi (tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69 kohta).

222 Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaan perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla ja niiden keskeistä sisältöä kunnioittaen, ja suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia näihin oikeuksiin ja vapauksiin voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia. SEU 5 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa edellytetään nimenomaisesti, että unionin toimielimet noudattavat samaa suhteellisuusperiaatetta käyttäessään niille annettua toimivaltaa.

223 Unionin tuomioistuin on tältä osin tunnustanut, että unionin lainsäätäjällä on laaja harkintavalta sen käyttäessä sille myönnettyä toimivaltaa, kun sen toimintaan liittyy poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten valintojen tekeminen ja kun sen on suoritettava monitahoisia arviointeja (tuomio 30.1.2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.6.2019, P. M. ym., C-264/18, EU:C:2019:472, 26 kohta). Unionin lainsäätäjä oli yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevaa asetusta antaessaan tällaisten valintojen edessä ja joutui samalla tekemään monimutkaisia arviointeja.

224 Näiden seikkojen valossa on tarkasteltava valittajan seitsemännen valitusperusteen ensimmäisen, toisen ja kolmannen sekä viidennen osan tueksi esittämiä perusteluja, sikäli kuin ne voidaan ottaa tutkittavaksi.

225 Tämän valitusperusteen tueksi valittaja väittää, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 22 artiklan 1 kohta eivät ole suhteellisuusperiaatteen mukaisia, koska näiden säännösten perusteella ei voida ottaa huomioon niitä eroja, joita likviditeettikriisistä kärsivän pankin ja maksukyvyttömän pankin tilanteella on. Valittaja väittää erityisesti, että muuntamista ja alaskirjauksia koskevalla toimenpiteellä ei voida ratkaista maksuvalmiusongelmia, että tähän tarkoitukseen on olemassa vähemmän rajoittavia toimenpiteitä ja että asianmukaisen korvauksen puuttumisen vuoksi tällainen toimenpide ei ole oikeasuhteinen.

226 On todettava, että nämä väitteet perustuvat näiden säännösten ilmeisen virheelliseen tulkintaan.

227 Muuntamista ja alaskirjauksia koskevan toimenpiteen soveltuvuudesta likviditeettiongelmien ratkaisemiseksi on muistutettava, että kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia voidaan käyttää vain, jos kriisinratkaisuneuvoston valitsema kriisinratkaisuväline muutoin johtaisi velkojille lankeaviin tappioihin tai velkojien saamisten muuntamiseen. Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 177–181 kohdassa, että tätä säännöstä ei sovelleta automaattisesti kaikissa olosuhteissa vaan että se mahdollistaa kunkin tapauksen olosuhteiden huomioon ottamisen.

228 Kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan sanamuodosta ilmenee erityisesti, että asetuksessa säädetään pääomainstrumenttien alaskirjaamisesta ja/tai muuntamisesta – ei likviditeettiongelmien ratkaisemiseksi vaan mahdollisuuksien mukaan sen välttämiseksi, että kriisinratkaisuneuvoston valitseman kriisinratkaisuvälineen soveltaminen johtaisi kyseisen yhteisön velkojille lankeaviin tappioihin tai niiden saamisten muuntamiseen. Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 156 kohdassa valittajan tätä arvostelematta, kyseisessä säännöksessä tarkoitettua alaskirjausta ja muuntamista on pidettävä sen kyseisen asetuksen 15 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn periaatteen soveltamisena, jonka mukaan osakkeenomistajat kantavat tappiot ensimmäisenä.

229 Näin ollen väite, jonka mukaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla alaskirjaustoimella ei voida ratkaista maksukykyisen pankin likviditeettiongelmia, ei voi menestyä.

230 Valituksenalaisen tuomion 169 ja 175–189 kohdasta on tässä yhteydessä riittävää todeta, ettei unionin yleinen tuomioistuin tutkinut kyseisissä kohdissa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden oikeasuhteisuutta vaan kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohtaan perustuvien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käytön oikeasuhteisuutta. Näin ollen väite, jonka mukaan nämä välineet eivät sovellu maksukykyisen pankin likviditeettiongelmien ratkaisemiseen, on tehoton.

231 Siltä osin kuin valittaja riitauttaa kyseiset 169 ja 175–189 kohdan myös sillä perusteella, että on olemassa vähemmän rajoittavia vaihtoehtoisia toimenpiteitä, on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 1 kohdan mukaan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan kanssa, kriisinratkaisumääräyksen hyväksyminen ja näin ollen alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttäminen edellyttää, ettei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimella. Koska alaskirjausvaltuutta voidaan käyttää vain vaihtoehtoisten toimenpiteiden

puuttuessa, tällaisten vaihtoehtoisten toimenpiteiden väitetty olemassaolo ei voi kyseenalaistaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun alaskirjaamisen ja muuntamisen tarpeellisuutta.

232 Oikeasuhteisuuden osalta on muistettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 7 artiklan 2 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto on vastuussa kriisinratkaisuun liittyvien päätösten antamisesta sellaisten rajatylittävien rahoituslaitosten ja konsernien osalta, joilla on huomattava merkitys unionin rahoitusvakaudelle. Lisäksi kyseisen asetuksen 14 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainitaan kriisinratkaisutavoitteena olevan rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen.

233 Toisaalta on otettava huomioon, että – kuten tämän tuomion 218 kohdassa todetaan – mainitun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset rajoittavat kriisinratkaisumääräyksen antamisen poikkeuksellisiin likviditeettikriiseihin, jotka uhkaavat asianomaisen yhteisön olemassaoloa ja joihin ei ole muuta ratkaisua kuin joko kriisinratkaisu tai tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukainen likvidaatio. Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 171, 185 ja 204 kohdassa, että kriisinratkaisu on vaihtoehtoinen ratkaisu tavanomaiselle maksukyvyttömyysmenettelylle.

234 Lisäksi on huomattava, että vaikka yhteisön kykenemättömyys tai todennäköinen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa voi, kuten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdassa täsmennetään, johtua sekä kyseisen luottolaitoksen maksukyvyttömyydestä että sen likviditeettikriisistä, riski, joka rahoitusvakaudelle aiheutuu yhteisön kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa, on sama.

235 Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin tukeutui perustellusti analogian nojalla 19.7.2016 annettuun tuomioon Kotnik ym. (C-526/14, EU:C:2016:570, 74 kohta) perustuvaan oikeuskäytäntöön todetakseen, että kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön tapauksessa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetyn periaatteen, jonka mukaan osakkeenomistajat kantavat tappiot ensimmäisenä, soveltaminen sekä pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttäminen, josta säädetään mainitun asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa, ovat seurausta siitä, että yhteisön osakkeenomistajat kantavat sijoituksiinsa liittyvät riskit ja taloudelliset seuraukset, jotka liittyvät sellaisen yhteisön kriisinratkaisuun, joka on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

236 Tätä arviointia ei horjuta kantajan väite, jonka mukaan maksukykyiselle pankille, jolla on likviditeettiongelmia, ei todennäköisesti synny ensisijaisesti osakkeenomistajien kannettaviksi koituvia tappioita. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 4 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuvälineitä on sovellettava asetuksen 14 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi 15 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisun periaatteiden mukaisesti, joihin ei kuulu tavoite kattaa kyseisen luottolaitoksen tappiot. Siten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa säädetyllä pääomainstrumenttien alaskirjaamisella ja/tai muuntamisella, jolla edistetään samojen tavoitteiden saavuttamista, ei pyritä kattamaan kyseiselle yhteisölle aiheutuneita tappioita, joten sen soveltaminen ei edellytä tällaisten tappioiden olemassaoloa.

237 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 16 kohdassa ja 76 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetyn korvauksen osalta tämän tuomion 220 kohdassa todettiin, että kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdan mukaisten pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttäminen ei merkitse omaisuuden riistämistä, eikä siitä näin ollen tarvitse suorittaa peruskirjan 17 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä tarkoitettua kohtuullisessa ajassa maksettavaa oikeudenmukaista korvausta.

238 Näin ollen se, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 16 kohdassa ja 76 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetään osakkeenomistajille tarvittaessa maksettavista korvauksista, on omiaan edistämään kyseisen asetuksen 22 artiklan 1 kohdassa säädetyn pääomainstrumenttien alaskirjauksen ja/tai muuntamisen oikeasuhteisuutta. Kun lisäksi otetaan huomioon tämän tuomion 234–236 kohdassa esitetyt näkökohdat, valittaja väittää virheellisesti, että maksukykyisen pankin, jolla on likviditeettiongelmia, osakkeenomistajia olisi kohdeltava eri tavalla kuin maksukyvyttömän pankin osakkeenomistajia. Näin ollen valituksenalaisen tuomion 201 kohtaa ja sitä seuraavia kohtia koskevat moitteet on hylättävä.

239 Lisäksi valittajan moite, joka kohdistuu valituksenalaisen tuomion 169 kohtaan, perustuu kyseisen kohdan ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Unionin yleinen tuomioistuin tyytyi perustellusti toteamaan, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 15 ja 22 artiklan soveltaminen edellyttää, että kriisinratkaisutoimen toteuttamisen edellytykset täyttyvät, mutta se ei missään tapauksessa todennut, että puuttuminen omistusoikeuteen, joka on seurausta alaskirjauksesta, on näiden edellytysten täyttyessä perusteltua.

240 Tästä seuraa, että seitsemännen valitusperusteen ensimmäinen, toinen, kolmas ja viides osa ovat perusteettomia.

241 Seitsemäs valitusperuste on näin ollen osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

D Toinen valitusperuste, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 ja 20 artiklan sekä direktiivin 2014/59 39 artiklan rikkomista, huolellisuusvelvoitteen laiminlyöntiä ja SEUT 296 artiklan rikkomista

242 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 520–569 kohdassa sen väitteen, jonka mukaan Banco Popularin myyntimenettelyyn liittyi sääntöjenvastaisuuksia eikä sen avulla voitu saada korkeinta mahdollista hintaa, ottamatta huomioon yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 ja 20 artiklaa, direktiivin 2014/59 39 artiklaa, huolellisuusvelvoitetta ja SEUT 296 artiklaa. Tämä valitusperuste jakautuu neljään osaan.

1. Asianosaisten lausumat

243 Valittaja väittää toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 522 ja 568 kohdassa, että myyntihinnan maksimointi ei ole yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite, vaikka se valittajan mukaan seuraa kyseisen 14 artiklan ja direktiivin 2014/59 39 artiklan lukemisesta yhdessä. Hinnan maksimointia koskevan tavoitteen saavuttamiseksi olisi kuitenkin noudatettava kyseisen direktiivin

39 artiklan 2 kohdassa säädettyjä kilpailua, avoimuutta ja syrjimättömyyttä koskevia kriteerejä. Nyt esillä olevassa asiassa näitä edellytyksiä ei kuitenkaan ole noudatettu, koska Banco Santanderin tarjous hyväksyttiin, vaikka se oli jätetty määräajan jälkeen, ilman että muille mahdollisille ostajille, erityisesti Banco Bilbao Vizcaya Argentarialle, oli ilmoitettu mahdollisuudesta jättää tarjous määräajan jälkeen.

244 Tämän valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklasta, luettuna yhdessä direktiivin 2014/59 39 artiklan 2 kohdan kanssa, johtuvia kilpailua ja myyntihinnan maksimointia koskevia vaatimuksia, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 544–551 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto saattoi tyytyä kutsumaan myyntiprosessiin viisi potentiaalista ostajaa, jotka eivät olleet yksityisessä myyntimenettelyssä tehneet tarjousta. Kyseisen menettelyn epäonnistuminen osoittaa nimittäin, että nämä potentiaaliset ostajat eivät olleet kiinnostuneita Banco Popularin ostamisesta, joten myös kriisinratkaisuneuvoston käynnistämä julkinen myyntiprosessi olisi ollut tuomittu epäonnistumaan.

245 Tämän valitusperusteen kolmas osa koskee syrjintäkiellon ja kilpailun periaatteiden loukkaamista. Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei noudattanut näitä periaatteita, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 551 ja 552 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut velvollinen ottamaan yhteyttä muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneisiin luottolaitoksiin. Se, että kyseiset laitokset eivät olleet ilmaisseet kiinnostusta yksityisen myyntimenettelyn yhteydessä, ei voinut olla peruste sille, ettei niihin otettu yhteyttä, kun otetaan huomioon yksityisen myyntimenettelyn ja kriisinratkaisuneuvoston käynnistämän myyntimenettelyn ehtojen väliset erot ja erityisesti mahdollisuus pääoman alaskirjaukseen. Lisäksi Banco Popularin myynti espanjalaiselle yritykselle olisi lisännyt Espanjan talouden romahtamisriskiä.

246 Toisen valitusperusteen neljännessä osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin jätti huomiotta velvollisuuden maksimoida myyntihinta ja välttää tarpeetonta arvonmenetystä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 561–566 kohdassa, että Banco Santanderin määräajan jälkeen tekemän tarjouksen hyväksyminen voitiin perustella yleiseen etuun liittyvillä syillä.

247 Banco Santander väittää, että toista valitusperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi sillä perusteella, että valittaja tyytyy vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esittämänsä perusteet ja perustelut. Samoista syistä komissio, kriisinratkaisuneuvosto ja Espanjan kuningaskunta katsovat, että tämän valitusperusteen ensimmäinen, toinen ja kolmas osa on jätettävä osittain tutkimatta.

248 Kolmannen valitusperusteen osalta kriisinratkaisuneuvosto lisää, että väitettä, joka perustuu Espanjan taloudelle aiheutuvan riskin väitettyyn kasvuun, ei esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa, joten sitä ei voida ottaa tutkittavaksi. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kyseisen valitusperusteen neljättä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittaja ei ole ilmoittanut, mitä unionin oikeuden säännöstä väitetysti on rikottu.

249 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat joka tapauksessa, että toinen valitusperuste on perusteeton.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi

a) Tutkittavaksi ottaminen

250 Toisessa valitusperusteessaan valittaja arvostelee pääasiallisesti niitä näkemyksiä, joiden perusteella unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen väitteet, jotka koskivat väitettyjä sääntöjenvastaisuuksia myyntimenettelyssä. Koska tämän valitusperusteen ensimmäinen, toinen ja neljäs osa sisältävät tarkat tiedot valituksenalaisessa tuomiossa arvostelluista seikoista ja niiden perustana olevista argumenteista, tämän tuomion 106 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan ei voida katsoa, etteivät niiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyty.

251 Lisäksi, koska kaikki nämä valitusperusteet koskevat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 ja 20 artiklan, direktiivin 2014/59 39 artiklan, huolellisuusvelvoitteen ja SEUT 296 artiklan rikkomista, kriisinratkaisuneuvosto väittää virheellisesti, että kyseisen valitusperusteen neljäs osa on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että valittaja ei ilmoita, mitä oikeussääntöä väitetysti on rikottu.

252 Toisen valitusperusteen kolmannen osan osalta on kuitenkin muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 551 ja 552 kohdassa väitteen, jonka mukaan muiden jäsenvaltioiden laitoksia syrjitään, ja totesi muun muassa, että kannekirjelmästä ei ilmennyt, miten nämä laitokset voisivat olla kiinnostuneita julkisesta myyntimenettelystä, vaikka ne eivät olleet ilmaisseet kiinnostusta Banco Popularin ostamiseen yksityisessä myyntimenettelyssä. Vaikka valittaja täsmentää nyt valituksessaan, mistä tällainen kiinnostus voisi koostua, se ei ole väittänyt, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tältä osin vääristellyt sen kannekirjelmää. Se ei varsinkaan näytä tätä toteen. Näin ollen sen tällaiseen kiinnostukseen perustuvaa väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi tämän tuomion 109 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti.

253 Saman valitusperusteen tueksi esitetystä argumentista, jonka mukaan Espanjan talouden vakaudelle aiheutuva riski on kasvanut, kriisinratkaisuneuvosto väittää perustellusti, että tätä argumenttia ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa ja että sitä ei näin ollen voida ottaa tutkittavaksi. Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on katsottu, että työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen mukaan valituksessa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa. Lisäksi, kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensimmäistä kertaa unionin tuomioistuimessa peruste, johon hän ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus saattaa unionin tuomioistuimen, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, käsiteltäväksi unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltyyn oikeusriitaan nähden laajempi oikeusriita. Unionin tuomioistuin on siis muutoksenhakuasioissa toimivaltainen tutkimaan ainoastaan arvioinnin, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt niistä perusteista ja perusteluista, joista siinä on lausuttu (tuomio 18.1.2024, Jenkinson v. neuvosto ym., C-46/22 P, EU:C:2024:50, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

254 Toisen valitusperusteen kolmas osa on näin ollen jätettävä tutkimatta.

b) Asiakysymys

255 Toinen valitusperuste, joka koskee valituksenalaisen tuomion 520–569 kohtaa, perustuu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 ja 20 artiklan, direktiivin 2014/59 39 artiklan, huolellisuusvelvoitteen ja SEUT 296 artiklan rikkomiseen. Valittaja väittää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi näiltä osin, Banco Popularin myyntimenettelyyn liittyi sääntöjenvastaisuuksia, joiden vuoksi sen mukaan kriisinratkaisutavoitetta eli myyntihinnan maksimointia ei voitu saavuttaa.

1) Toisen valitusperusteen ensimmäinen ja neljäs osa

256 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä ja neljännessä osassa, joita on tarkasteltava yhdessä, valittaja väittää, että valituksenalaisen tuomion 522 kohta on oikeudellisesti virheellinen, koska unionin yleinen tuomioistuin katsoi siinä, että myyntihinnan maksimointi ei ole yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite. Lisäksi se väittää, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 561–566 ja 568 kohdassa, kriisinratkaisuneuvosto ei noudattanut velvollisuuttaan maksimoida myyntihinta ja välttää tarpeetonta arvonmenetystä, kun se hyväksyi Banco Santanderin määräajan jälkeen tekemän tarjouksen.

257 Ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 522 kohtaan kohdistuvasta arvostelusta on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ottavat kyseisen asetuksen 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan huomioon kriisinratkaisutavoitteet ja valitsevat kriisinratkaisuvälineet ja kriisinratkaisuvaltuudet, joiden avulla niiden näkemyksen mukaan parhaiten voidaan saavuttaa kunkin tapauksen olosuhteiden kannalta merkitykselliset kriisinratkaisutavoitteet.

258 Mainitun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ovat kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen, rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen, julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä, direktiivin 2014/49 soveltamisalaan kuuluvien tallettajien ja direktiivin 97/9 soveltamisalaan kuuluvien sijoittajien suojaaminen sekä asiakkaiden varojen ja omaisuuden suojaaminen.

259 Näin ollen myyntihinnan maksimointi ei kuulu yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa lueteltuihin kriisinratkaisutavoitteisiin, mikä vahvistetaan kyseisen 2 kohdan toisessa alakohdassa. Kyseisen toisen alakohdan mukaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisutavoitteisiin pyrkiessään kriisinratkaisuneuvosto ja komissio pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista, paitsi jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

260 Direktiivin 2014/59 39 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan f alakohdan osalta, joka kriisinratkaisuneuvoston on otettava huomioon määritellessään markkinointia koskevat järjestelyt yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaisesti, on huomattava, että kun siinä säädetään, että liiketoiminnan myynnin yhteydessä suunnitellulla myynnillä on pyrittävä mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan

kyseisten osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntihinta, kyseisen direktiivin 39 artiklan 2 kohdassa ei aseteta kriisinratkaisutavoitetta vaan yksi niistä periaatteista, joiden on erityisesti ohjattava liiketoiminnan myyntiä.

261 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 522 kohdassa perustellusti, että myyntihinnan maksimointi ei ole yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite.

262 Toiseksi siitä, että kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi Banco Santanderin tarjouksen kirjeessä asetetun määräajan päättymisen jälkeen, on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklan 3 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa liiketoiminnan myynnin noudattamatta markkinointivaatimuksia, jos se katsoo, että kyseisten vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista. Tämän säännöksen sanamuodosta ilmenee siten, että tarpeella saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet voidaan perustella näiden markkinointivaatimusten, joihin kuuluu tarjousten jättämiselle asetettu määräaika, noudattamatta jättäminen.

263 Erityisesti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklan 3 kohdasta, luettuna yhdessä sen 14 artiklan 2 kohdan b alakohdan kanssa, seuraa, että kriisinratkaisuneuvosto voi päättää olla noudattamatta markkinointivaatimuksia, jos se katsoo, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa aiheutuu merkittävä uhka rahoitusvakaudelle tai että se pahentaa tätä uhkaa tai että näiden vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää liiketoiminnan myynnin tuloksellisuutta pyrittäessä poistamaan mainittu uhka tai saavuttamaan rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttämisen tavoite.

264 Jos näiden tavoitteiden saavuttaminen edellyttää markkinointivaatimusten noudattamatta jättämistä, ei voida katsoa, että tämä noudattaminen on välttämätöntä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn säännön perusteella. Kuten tämän tuomion 259 kohdassa todetaan, kyseisessä säännöksessä säädetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista, paitsi jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

265 Lisäksi direktiivin 2014/59 39 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan f alakohdan sanamuodosta ilmenee, että markkinoinnissa pyritään mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan myyntihinta, mikä merkitsee, että kriisinratkaisuneuvoston ja komission on otettava huomioon myös muut mainitun direktiivin 39 artiklan 2 kohdassa säädetyt markkinointivaatimukset ja erityisesti tarve toteuttaa kriisinratkaisutoimi nopeasti. Komission ja kriisinratkaisuneuvoston on joka tapauksessa varmistettava, että myyntihinnan maksimoimiseksi suunnitellut toimenpiteet eivät ole ristiriidassa kriisinratkaisutavoitteiden kanssa, sellaisina kuin ne on lueteltu kyseisen direktiivin 31 artiklan 2 kohdassa samoin sanmuodoin kuin yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdassa.

266 On lisättävä, että koska kriisinratkaisuneuvoston ja komission on kriisinratkaisumääräyksen antamisen yhteydessä tehtävä teknisluonteisia valintoja sekä monitahoisia ennusteita ja arviointeja, niille on tunnustettava tietty harkintavalta. Kun otetaan huomioon tämä harkintavalta, unionin tuomioistuimen tehtävänä oleva tuomioistuinvalvonta kriisinratkaisumääräyksen perustelujen oikeellisuuden osalta ei saa johtaa siihen, että ne

korvaavat kriisinratkaisuneuvoston ja komission arvioinnin omalla arvioinnillaan, vaan sen tarkoituksena on varmistaa, ettei päätös perustu aineellisesti virheellisiin tosiseikkoihin eikä siihen liity ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä (ks. analogisesti tuomio 4.5.2023, EKP v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

267 Käsiteltävänä olevassa asiassa unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 561–566 kohdassa todennut ensinnäkin, että FROB:n 6.6.2017 päivätyssä kirjeessä vahvistetun myyntimenettelyn aikataulun tarkoituksena oli mahdollistaa kaikkien muodollisuuksien loppuun saattaminen ennen markkinoiden avaamista, jotta vältettäisiin erityisesti Banco Popularin kriittisten toimintojen keskeytyminen, ja toiseksi, että FROB hyväksyi Banco Santanderin tarjouksen, kun varmistui, ettei yksikään muista myyntimenettelyyn osallistumaan kutsutuista laitoksista aikonut jättää tarjousta, ja kolmanneksi, että kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 6 kohdassa, että näissä olosuhteissa oli järkevää hyväksyä ainoan tarjouksen tehneen laitoksen ehdot ja siten estää Banco Popularin hallitsematon maksukyvyttömyys, joka olisi voinut vaikuttaa muun muassa sen kriittisiin toimintoihin. Valittaja ei valituksessaan kuitenkaan väitä, että näihin kriisinratkaisuneuvoston toteamuksiin liittyisi ilmeinen arviointivirhe.

268 Näissä olosuhteissa on katsottava, että unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 561–566 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto saattoi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklan 3 kohdan mukaisesti hyväksyä Banco Santanderin tarjouksen, vaikka se oli tehty FROB:n 6.6.2017 päivätyssä kirjeessä asetetun määräajan päättymisen jälkeen.

269 Siltä osin kuin valittaja väittää tässä yhteydessä, että muille mahdollisille ostajille ei ilmoitettu mahdollisuudesta tehdä tarjous määräajan jälkeen, on riittävää tuoda esiin, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 562 kohdassa, että Banco Santanderin tarjous hyväksyttiin vasta, kun oli varmaa, ettei yksikään muista myyntimenettelyyn osallistumaan kutsutuista laitoksista tekisi tarjousta. Valittaja ei ole väittänyt, että tämä toteama olisi vääristynyt. Näin ollen väite, joka perustuu muille mahdollisille ostajille annettujen tietojen puutteellisuuteen, on katsottava tehottomaksi.

270 Toisen valitusperusteen ensimmäinen ja neljäs osa ovat näin ollen perusteettomia.

2) Toisen valitusperusteen toinen osa

271 Kuten direktiivin 2014/59 39 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdasta ja toisesta alakohdasta ilmenee, mainitussa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut myyntikriteerit eivät estä kriisinratkaisuviranomaista ottamasta yhteyttä yksittäisiin mahdollisiin ostajiin, kunhan potentiaalisia ostajia ei perusteettomasti suosita tai syrjitä.

272 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 545 ja 550 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto perusti päätöksensä kutsua julkiseen myyntimenettelyyn kriisinratkaisun yhteydessä ainoastaan yksityiseen myyntimenettelyyn jo osallistuneet viisi laitosta, objektiivisiin kriteereihin, jotka koskivat ensinnäkin yritysten, joihin otettiin yhteyttä, jo yksityisen myyntimenettelyn aikana osoittamaa kiinnostusta, toiseksi kiireellisyyttä ja kriisinratkaisuneuvoston käynnistämään julkiseen myyntimenettelyyn käytettävissä olevaa hyvin rajallista aikaa ja kolmanneksi tarvetta varmistaa julkisen myyntimenettelyn luottamuksellisuus.

273 Valittaja riitauttaa valituksessaan lähinnä jo osoitettua kiinnostusta koskevan ensimmäisen kriteerin oikeellisuuden. Se katsoo, että koska yksityistä myyntimenettelyä ei ollut saatettu päätökseen, myös kriisinratkaisuneuvoston käynnistämä julkinen myyntimenettely oli tuomittu epäonnistumaan.

274 Toisen valitusperusteen kolmannen osan osalta kantaja kuitenkin myöntää itse, että julkisen myyntimenettelyn erilaiset ja edullisemmat ehdot, erityisesti kriisinratkaisuneuvoston vaatima yhden euron vähimmäishinta ja mahdollisuus pääoman alaskirjaukseen, olivat omiaan herättämään sellaisten laitosten kiinnostuksen, jotka eivät olleet ilmoittautuneet yksityisen myyntimenettelyn aikana. Näin ollen sen argumenteilla ei voida osoittaa, että kriisinratkaisuneuvosto olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen rajoittaessaan julkista myyntimenettelyä koskevan menettelyn laitoksiin, jotka olivat jo osallistuneet yksityiseen myyntimenettelyyn, ottamalla huomioon jo ilmaistun kiinnostuksen.

275 Toisen valitusperusteen toinen osa on näin ollen katsottava perusteettomaksi.

276 Tästä seuraa, että toinen valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

E Kolmas ja kahdeksas valitusperuste, jotka koskevat omaisuudensuojan ja suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

277 Kolmannessa ja kahdeksannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että riidanalaisella kriisinratkaisumääräyksellä loukataan perusoikeuskirjan 17 artiklassa suojattua omistusoikeutta ja suhteellisuusperiaatetta.

1. Kolmas valitusperuste

278 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklaa, perusoikeuskirjan 17 ja 47 artiklaa sekä huolellisuusvelvoitetta ja puolustautumisoikeuksia, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 669–697 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut velvollinen tarkistamaan ja ilmoittamaan, olisiko arvon alentuminen voitu välttää muilla vaihtoehtoisilla toimenpiteillä. Tässä valitusperusteessa on kolme osaa.

a) Asianosaisten lausumat

279 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohtaa, kun sitä luetaan perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan valossa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 674–678 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvostolta ei edellytetty, että se olisi ilmoittanut, olisiko arvon alentuminen voitu välttää muilla ratkaisuilla, tai arvioinut kriisinratkaisutoimen oikeasuhteisuutta suhteessa osakkeenomistajien omistusoikeuteen. Valittajan mukaan ei voida väittää, ettei Banco Popularin osakkeenomistajille olisi aiheutunut suurempia tappioita kuin maksukyvyttömyysmenettelyssä, ottaen huomioon, että pankki oli kriisinratkaisun ajankohtana maksukykyinen.

280 Tämän valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa olevilla virheillä ei ollut merkitystä arvioitaessa vuonna 2017 hyväksytyn riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen lainmukaisuutta. Valittajan mukaan näissä perusteluissa ei oteta huomioon sitä, että kriisinratkaisusuunnitelmaa ei ollut päivitetty vuoden 2016 jälkeen. Mainitun suunnitelman päivittäminen olisi kuitenkin antanut kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuuden määrätä varojen erottelusta.

281 Valittaja väittää tämän valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi valituksenalaisen tuomion 479–492 kohdassa sen puolustautumisoikeuksia katsoessaan, että ensinnäkin sen huomautuksissa ja sen toimittamassa asiantuntijalausunnossa ei ole riittävästi perusteltu sen väitettä, jonka mukaan kriisinratkaisutavoitteet olisi voitu saavuttaa ehdotetuilla vaihtoehtoisilla ratkaisuilla, ja toiseksi, että se on esittänyt ensimmäisessä oikeusasteessa antamansa vastauksen yhteydessä vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaan perustuen myöhässä väitteen, jonka mukaan Banco Popularin kriisinratkaisu oli valmisteltu huonosti. Se katsoo kuitenkin, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen luottamuksellisuus esti sitä esittämästä tällaisia väitteitä tai toimittamasta todistusaineistoa tai toimittamasta niitä aikaisemmin.

282 Banco Santander väittää, että kolmannen valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi sillä perusteella, että valituksessa pelkästään toistetaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perustelut. Samasta syystä se katsoo komission tavoin, että tämän valitusperusteen toista osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, kun taas kriisinratkaisuneuvosto väittää tältä osin, että vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelman mahdollista päivittämistä koskeva väite esitettiin ensimmäisen kerran valituksessa. Tämän valitusperusteen kolmannesta osasta kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander toteavat, että valittaja ei vetoa mihinkään oikeudelliseen virheeseen eikä täsmennä, mitä valituksenalaisen tuomion osia ja kohtia se arvostelee.

283 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat joka tapauksessa, että kolmas valitusperuste on perusteeton.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi

1) Tutkittavaksi ottaminen

284 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, että siinä valittaja väittää lähinnä, että riidanalainen kriisinratkaisumääräys loukkaa suhteettomasti sen omistusoikeutta, ja mainitsee samalla valituksenalaisen tuomion kritisoidut kohdat ja perustelut, joihin se vetoaa. Tämän tuomion 106 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan tätä ensimmäistä osaa ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

285 Tämän valitusperusteen toisesta osasta kriisinratkaisuneuvosto väittää perustellusti, että väitettä, jonka mukaan vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelman päivittäminen olisi antanut kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuuden määrätä varojen erottelusta, ei voida ottaa tutkittavaksi, koska tämä väite on esitetty ensimmäisen kerran valituksessa. Valituksenalaisen tuomion 688 kohdasta ilmenee, että valittaja oli vedonnut unionin yleisessä tuomioistuimessa kyseisen kriisinratkaisusuunnitelman laatimisessa tapahtuneisiin virheisiin, mutta kyseenalaistaa nyt sen, ettei kyseistä suunnitelmaa ole myöhemmin päivitetty. Valittaja ei väitä, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut sen kannekirjelmän tältä osin huomioon vääristyneellä tavalla.

286 Kyseisen valitusperusteen kolmannesta osasta on todettava, että valituksesta ilmenee lähinnä, että tämä osa koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi valittajan puolustautumisoikeuksia, ja että se kohdistuu valituksenalaisen tuomion 479–492 kohtaan siltä osin kuin valittajan väitteet, joissa kyseenalaistetaan kriisinratkaisumääräyksen puutteellinen valmistelu, on väitetysti esitetty myöhässä ja siltä osin kuin kyse on valittajan esittämien eri asiantuntijakertomusten huomioon ottamisesta. Näin ollen valittaja täsmentää kyseisessä osassa valituksenalaisen tuomion kritisoidut kohdat ja perustelut, joihin se vetoaa.

287 Tämän vuoksi on katsottava, että kolmannen valitusperusteen ensimmäinen ja kolmas osa voidaan ottaa tutkittaviksi. Kyseisen valitusperusteen toinen osa on jätettävä tutkimatta.

2) Asiakysymys

288 Kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan, luettuna perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan valossa, rikkomista. Valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 674–678 kohdassa virheellisesti, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut velvollinen tarkistamaan sitä, oliko kriisinratkaisutoimi osakkeenomistajien omistusoikeuden kannalta suhteellisuusperiaatteen mukainen, eikä etenkään sitä, olisiko arvon alentuminen voitu välttää muilla ratkaisuilla.

289 On huomattava, että tämä väite perustuu valituksenalaisen tuomion ilmeisen virheelliseen tulkintaan.

290 Valittaja vetoaa ensinnäkin asiayhteydestään irrotettuun ja näin ollen virheelliseen valituksenalaisen tuomion 674 kohdan tulkintaan väittäessään, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei kriisiratkaisuneuvosto ollut velvollinen varmistamaan, että kriisinratkaisutoimi oli osakkeenomistajien omistusoikeuden kannalta suhteellisuusperiaatteen mukainen. Unionin yleinen tuomioistuin korosti nimittäin kyseisen tuomion 673 kohdassa, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetulla arvon alentumisella ei viitata ainoastaan yhteisön osakkeenomistajien ja pääomainstrumenttien haltijoiden vaan myös sen tallettajien, työntekijöiden ja muiden velkojien omistukseen perustuviin intresseihin.

291 Tästä näkökulmasta unionin yleinen tuomioistuin halusi kyseisessä 674 kohdassa korostaa, että kriisinratkaisutoimen oikeasuhteisuuden tarkastelussa ei pidä ottaa huomioon yksinomaan osakkeenomistajien etuja vaan myös muita etuja, minkä unionin yleisen tuomioistuimen myöhempi analyysi vahvistaa. Valituksenalaisen tuomion 675 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 5.2 artiklassa, että liiketoiminnan myynti oli asianmukainen, välttämätön ja oikeasuhteinen keino kriisinratkaisun tavoitteiden saavuttamiseksi. Unionin yleinen tuomioistuin korosti erityisesti kyseisen tuomion 678 kohdassa, että kriisinratkaisumääräyksen 4 artiklan 6 kohtaan sisältyvän arvion mukaan kriisinratkaisutoimen toteuttamiseen liittyvät haitat ja kustannukset, lähinnä osakkeenomistajille ja huonompisijaisille velkojille aiheutuvat tappiot, eivät olleet yhtä merkittäviä kuin saatavat hyödyt eli Banco Popularin kriittisten toimintojen säilyttäminen, talouteen ja rahoitusvakauteen kohdistuvien kielteisten vaikutusten rajoittaminen sekä muille velkojille mahdollisesti aiheutuvien tappioiden välttäminen.

292 Siltä osin kuin valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että Banco Popularin osakkeenomistajille ei ollut aiheutunut suurempia tappioita kuin jos Banco Popular olisi joutunut maksukyvyttömyysmenettelyn kohteeksi, on riittävää todeta, että valituksenalaisen tuomion 678 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin ainoastaan tiivisti riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 4 artiklan 5 ja 6 kohdan sisällön vastatakseen, kuten valituksenalaisen tuomion seuraavasta kohdasta ilmenee, valittajan väitteeseen, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ei ottanut kriisinratkaisumääräyksessä huomioon sitä arvon alentumista, joka liiketoiminnan myynnistä sen mukaan saattoi aiheutua Banco Popularin osakkeenomistajille.

293 Toisin kuin valittaja väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei toisaalta missään tapauksessa katsonut, että kriisinratkaisuneuvosto saattoi jättää tarkistamatta, olisiko arvon alentuminen voitu välttää muilla ratkaisuilla. Unionin yleinen tuomioistuin totesi päinvastoin valituksenalaisen tuomion 675–677 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvosto selitti riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 5 artiklan 3 kohdassa, että muut yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa säädetyt kriisinratkaisuvälineet eivät olleet tarkoituksenmukaisia eikä niillä voitu saavuttaa kriisinratkaisun tavoitteita samassa määrin kuin liiketoiminnan myynnillä, ja että kriisinratkaisuneuvosto perusteli näin ollen, että liiketoiminnan myynti oli välttämätöntä näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.

294 Tässä yhteydessä 677 kohdassa esitetty päätelmä ei millään tavoin kyseenalaista suhteellisuusvaatimusta, jonka mukaan silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava (ks. tästä vaatimuksesta tuomio 9.11.2023, Altice Group Lux v. komissio, C-746/21 P, EU:C:2023:836, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin yleisen tuomioistuimen lausuma, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvoston ei tarvinnut osoittaa, olisiko arvon alentuminen voitu välttää muilla ratkaisuilla, selittyy sillä, että kriisinratkaisuneuvosto oli perustellut, että liiketoiminnan myynti oli välttämätöntä kriisinratkaisun tavoitteiden saavuttamiseksi.

295 Tästä seuraa, että kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on perusteeton.

296 Kolmannen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja vetoaa siihen, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi sen puolustautumisoikeuksia valituksenalaisen tuomion 479–492 kohdassa. Se väittää lähinnä, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen luottamuksellisuus esti sitä perustelemasta tarkemmin väitteitään vaihtoehtoisten kriisinratkaisujen olemassaolosta ja esittämästä ennen ensimmäisessä oikeusasteessa antamaansa vastausta, että kun otetaan huomioon vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelman heikkoudet, kriisinratkaisuneuvosto olisi voinut valmistella kriisinratkaisun paremmin.

297 Valituksenalaisen tuomion 345–353 kohdasta ilmenee kuitenkin ensinnäkin, että kantaja ei ollut osoittanut, että kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuilla julkaistut ja kantajan saatavilla olleet versiot riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä ja toisesta arvostuksesta eivät olleet riittävästi perusteltuja. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 400 kohdassa, että kantaja ei ollut täsmentänyt, missä määrin kriisinratkaisumääräyksen ei-luottamuksellisista versioista ja toisesta arvostuksesta peitetyt taloudelliset tiedot olivat välttämättömiä, jotta kriisinratkaisumääräys olisi ymmärrettävissä ja jotta se voisi käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin.

298 Lisäksi tämän tuomion 131–134 kohdassa on todettu, että unionin yleinen tuomioistuin ei rikkonut SEUT 296 artiklaa ja perusoikeuskirjan 47 artiklaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 723 kohdassa mainitussa 9.6.2021 annetussa määräyksessä, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen teksti ei ollut kokonaisuudessaan merkityksellinen kanteen ratkaisemisen kannalta.

299 Näissä olosuhteissa on katsottava, että valittaja ei ole osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla, että vaihtoehtoisten ratkaisujen olemassaolon ja Banco Popularin kriisinratkaisun valmistelun osalta vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelman avulla riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen luottamuksellisuus esti sitä puolustamasta tehokkaasti oikeuksiaan unionin tuomioistuimissa.

300 Kolmannen valitusperusteen kolmas osa on näin ollen perusteeton.

301 Tästä seuraa, että kolmas valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

2. Kahdeksas valitusperuste

302 Kahdeksannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklaa sekä SEU 5 artiklan 4 kohtaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 463–492 kohdassa, että riidanalainen kriisinratkaisumääräys ei loukannut omaisuudensuojaa. Tässä valitusperusteessa on kolme osaa.

a) Asianosaisten lausumat

303 Kahdeksannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 467–469 kohdassa virheellisesti, että riidanalainen kriisinratkaisumääräys ei johtanut suhteettomaan puuttumiseen Banco Popularin osakkeenomistajien omaisuudensuojaan, koska maksukyvyttömyysmenettely oli ainoa vaihtoehto kriisinratkaisulle. Unionin yleinen tuomioistuin tukeutui tässä yhteydessä virheellisesti myös muun muassa unionin yleisen tuomioistuimen 13.7.2018 antamaan tuomioon K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym. (T-680/13, EU:T:2018:486) perustuvaan oikeuskäytäntöön, jonka mukaan tappioista, joista voi aiheutua pääomavaje, vastaavat ensin osakkeenomistajat. Viitaten seitsemännessä valitusperusteessa esitettyyn ja tämän tuomion 195 kohdassa tiivistettyyn väitteeseensä valittaja katsoo kuitenkin, että kyseistä oikeuskäytäntöä ei voida soveltaa Banco Popularin kaltaisiin pankkeihin, jotka kriisinratkaisun ajankohtana ovat maksukykyisiä. Toisin kuin valituksenalaisessa tuomiossa todetaan, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetussa asetuksessa ei myöskään luoda olettamaa maksukyvyttömyydestä.

304 Valittaja väittää tämän valitusperusteen toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 466, 467 ja 481 kohdassa, että riidanalainen kriisinratkaisumääräys täytti perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa asetetut edellytykset. Se arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta erityisesti siitä, että se tyytyi toteamaan, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan edellytykset täyttyivät, mutta ei kuitenkaan tarkistanut, oliko kriisinratkaisuneuvosto käyttänyt alaskirjausvaltuuksiaan laissa säädetyin edellytyksin ja ei-mielivaltaisesti ja erityisesti perustuiko tämän valtuuden käyttö yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan c alakohdassa ja 21 artiklan 8 kohdassa edellytettyyn pankin varojen ja velkojen arvostukseen.

305 Valittajan mukaan riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 3 ja 4 kohta perustuvat virheellisesti toiseen arvostukseen. Arvostuskertomuksessa korostettiin nimenomaisesti, ettei sen tavoitteena ollut määrittää, täyttyivätkö kriisinratkaisutoimen antamisen tai alaskirjauksen edellytykset, ja näin ollen siinä suljettiin pois sen käyttö alaskirjausvaltuuksien käyttämiseen. Näin ollen Banco Popularin osakepääoman alaskirjaaminen toisen arvostuksen perusteella olisi ollut mielivaltaista. Lisäksi toisessa arvostuksessa päädyttiin ristiriitaisella ja mielivaltaisella tavalla arvioimaan Banco Popularin arvoksi –8,2 miljardia euroa, vaikka pankki oli maksukykyinen.

306 Kahdeksannen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklaa sekä SEU 5 artiklan 4 kohtaa, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 474–476 kohdassa, että omistusinstrumenttien alaskirjaus oli suhteellisuusperiaatteen mukaista. Sen omaisuudensuojan loukkaamista ei kuitenkaan voida pitää oikeasuhtaisena, koska sille ei ole maksettu asianmukaista korvausta, ottaen huomioon Banco Popularin maksukykyisyys kriisinratkaisun ajankohtana.

307 Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kahdeksannen valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittaja ei sen mukaan osoita, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen väitetyn omaisuudensuojan loukkauksen osalta. Yhdessä Banco Santanderin kanssa se väittää, että tämän valitusperusteen toinen osa on jätettävä tutkimatta, koska siinä esitetään uusia seikkoja ja perusteluja valitusvaiheessa ja koska siinä ei viitata mihinkään tiettyyn valituksenalaisen tuomion kohtaan. Samoista syistä kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että tämän valitusperusteen kolmatta osaa ei voida ottaa tutkittavaksi.

308 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat joka tapauksessa, että kahdeksas valitusperuste on perusteeton.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi

309 Kahdeksannen valitusperusteen ja erityisesti sen ensimmäisen osan tutkittavaksi ottamisen osalta valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta erityisesti siitä, että se katsoi, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetulla asetuksella luodaan olettama maksukyvyttömyydestä. Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 115 kohdassa, valituksessa ei kuitenkaan yksilöidä niitä valituksenalaisen tuomion perustelujen kohtia, joissa unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt tällaisen toteamuksen, eikä se näin ollen täytä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 169 artiklan 2 kohdan vaatimuksia. Tästä seuraa, että tämän valitusperusteen ensimmäinen osa on osittain jätettävä tutkimatta.

310 Lisäksi tämän valitusperusteen toinen ja kolmas osa perustuvat, kuten julkisasiamies on perustellusti todennut, argumentteihin, jotka on esitetty ensimmäisen kerran vasta valitusvaiheessa, koska valittaja vetoaa nyt väitettyihin sääntöjenvastaisuuksiin, jotka ovat vaikuttaneet arvostukseen, ja asianmukaisen korvauksen saamatta jäämiseen. Näin ollen nämä kaksi valitusperusteen osaa on jätettävä tutkimatta.

311 Kahdeksannen valitusperusteen ensimmäisen osan asiasisällöstä on todettava, että valittaja arvostelee valituksenalaisen tuomion 467–469 kohtaa ja vetoaa tältä osin asiasisällöltään samoihin argumentteihin, jotka se on esittänyt seitsemännessä valitusperusteessaan ja jotka on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 195 kohdassa. Samoista syistä kuin ne, jotka mainitaan tämän tuomion 233–235 kohdassa, on tämän vuoksi katsottava, etteivät nämä väitteet ole perusteltuja.

312 Tästä seuraa, että kahdeksas valitusperuste on jätettävä osittain tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

313 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä.

VI Oikeudenkäyntikulut

314 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

315 Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

316 Koska valittaja on käsiteltävässä asiassa hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komissiolle, kriisinratkaisuneuvostolle ja Banco Santanderille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

317 Kyseisen työjärjestyksen 140 artiklan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla myös valituksen käsittelyyn, 1 kohdan mukaan asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

318 Näin ollen Espanjan kuningaskunta, parlamentti ja neuvosto vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Aeris Invest Sàrl vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission, yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) ja Banco Santander SA:n oikeudenkäyntikulut.

3) Espanjan kuningaskunta, Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset